

Tình Cờ

1

Hôm đó..khoảng 7 giờ sáng gì đó thôi.... tui ghé vào đồ xăng.. và cũng rất tình cờ người thanh niên kia..Anh nhìn tôi chào hỏi tui bằng tiếng Anh. Xem ra hắn cũng lịch sự lắm. Nên tui cứ tưởng hắn là người tàu chứ.... và cách ăn nói của anh ấy cũng zui zui.. ngộ ngộ làm sao ấy..

Hi... are you vietnamese ??

Yes, i am

Ohhh...

- Cô bé cho anh hỏi.. từ con đường này chạy đến khu vực VN bao xa.. và ra vào exit nào nhỉ..?

Tui cười mím thầm nghĩ trong bụng " Mèn ui !!..anh này ở thành phố khác đến đây à.. hèn chi.... trông hơi ngộ **hih**

Anh ta lại hỏi trong khi tôi còn chưa kịp trả lời :

- Cô Bé... cô bé đang nghĩ gì mà cười thế...?

Tiếng gọi của anh ta làm tôi giật cả mình...

- Không..không nghĩ gì.....anh hỏi làm chi ! Thì anh cứ , từ đây chạy ra chỗ đó , gặp đèn đỏ.. rồi quẹo trái có đèn xanh đỏ , rồi sẽ gặp exit 1. À sau đó đi thẳng khoảng 5, hay 10 fút gì đó sẽ bắt gặp con đường Brownell rồi... gặp tiếp đèn đỏ, xanh... rồi.. sẽ thấy toàn đầu đen lái xe ngoài đường... ơ...nhiều lắm... đó cũng là khu vực VN đây.. thôi chào nhé

Anh ta chợt hỏi tôi.

- Thế.. cô bé rảnh không vậy ??

- Chi rứa ?

- Cô em , chỉ đường cho anh kiểu đó làm sao anh nhớ được.. hay là tiện đây anh cũng hơi... hungry.. vậy thì mời cô bé đi ăn sáng chung và luôn tiện chỉ đường cho anh đến khu vực VN đó được chứ

Tui thầm nghĩ :-Cũng đúng..chỉ đường kiểu này, tới sáng cũng chưa tới..

-Thôi được..bây giờ cũng rảnh..làm việc thiện chút cũng không sao..

Anh ta loé đôi mắt mừng rỡ :

- Okie! Vậy thì... tui chạy xe rồi chú chạy theo tui nhé... nói trước.. nhớ theo tui nhé... vì tui chạy xe "kinh" lắm đó à nghe..

Thế là tui... chạy trước anh ta chạy sau.. mèn ui ! Anh này thật quái gỡ.. lái xe mà cứ mỉm cười hoài.. chắc có ý đồ gì đây.. Chà ôi sao mà nghi quá Thấy đã đến khu vực VN.. tui liền ra dấu hiệu để anh ta kéo kiếng xe xuống.. tui bèn nói:

- Thui đây là quán ăn VN rùi nè.. thui chú vào đó tự nhiên như người Mỹ nhé hihi tui đi trước...bái bai..

Hình như anh áy không được vui khi nghe tui nói như thế, nét mặt của anh ta thay đổi hẳn :

- Cô em ! Làm như thế là không được rùi đấy.... không giúp thì thui.. lỡ giúp anh rùi thì ráng giúp cho trọn.. hứa đi ăn sáng chung bì giờ lại bỏ tui.. cô em...

Tui cũng không tha :

- Cô em sao há chú..?

Anh ta hét lớn như lo tui không nghe thấy.

- Cô em... thật khó tánh quá rồi đấy...!!

Trời đất ! Anh này quá đáng à nghen.. tui không đi chung với hần vì có lý do chính đáng chứ bộ. Tui không biết anh ta là ai.. tên chi.. ngồi chung bàn.. lỡ gặp người quen.. ng` ta sẽ tưởng anh ta là gì của tui.... rùi loạn tin.... khắp thành phố này thì tui chết mất... không được.. không thể đi chung với anh ta đâu..Còn nữa, ai dè lần đầu gặp gỡ mà anh ta ta sao bạo gan đến thế..Xem tôi là gì đây nì..Không ! Ngần lần không..KHông thể hạ tư cách mình xuống..

Thấy tui im lặng, anh hỏi tiếp :

- Cô bé... cô bé... nghĩ gì nữa thế ?

Áy Trời! anh này ngộ ghê à nghe... Cứ gọi tui cô bé này, bé nọ, rùi đến cô em kì quạ ta !

Tôi hơi cau mặt :

- Nè!! Sao gọi tui cô em... cô bé hoài vậy ? Tui đâu có nhỏ xiu đâu..

- Thì tại vì cô bé chưa cho tui biết tên đó mà. Anh ta cười nói.

Há ! Anh này thiệt tình...

Chợt Có tiếng gọi phía đằng sau :

- Hey Vi ! Hôm nay bỏ cúp cua không đi học há ??

- Cúp cua gì, tí nữa tui có lớp mà.. bộ tui thường cúp cua lắm sao... xí

- À ha ! thì ra cô bé tên Vi... tên đẹp quá.. giống như..à mà thôi.. Hân hạnh được biết Vi... Anh xin được giới thiệu.. Anh tên là Phong , Mai Quốc Phong !

Tôi nhủ thầm, tên anh ta đẹp thật á.

Tui nghiêng đầu thích thú. Giọng tôi trêu ghẹo :

- Dạ Chào chú !

Anh ta nhíu đôi mày không bằng lòng :

- Vi đừng gọi anh bằng chú... bộ nhìn Phong xứng đáng cho Vi gọi bằng chú lắm sao ?

Tui lơ câu hỏi của anh. Anh ta bèn tiếp :

- Thui.. đứng đây này giờ.. mời Lan bước vào trong nhé.. Mong Vi nhận lời.. coi như buổi ăn sáng này để cảm ơn đã làm phiền Lan cả buổi sáng vậy.

- Đâu có chi , chú đừng ngại...

Giọng Phong trở nên thật tình :

- Đi đi Vi... anh mời thật tình đấy...

Thấy Phong có lòng, tôi nhìn qua lại rồi cũng không dám từ chối.

Vào một tiệm với cái tên khá nhã nhặn ** SAO MAI** Phong ngồi đối diện, đưa thực đơn cho tôi :

- Vi dùng gì thế ?

- Cho Vi.. ly cà phê sữa đá được rồi

- Vi không ăn sáng ư ?

- Dạ thưa không ạ.. tui không quen ăn sáng cho lắm.. tui thích uống cà phê vào buổi sáng hơn

Và thế nói chuyện vài câu cũng đã đến giờ....tui phải đi gấp.. vì có lớp đấy mà

- Thui.. tui đi trước hen.. cảm ơn ly cà phê nhé...!

- Vi ! Wait.. cho anh xin số phone được chứ ? Tại anh.. qua đây làm thời gian.. thành ra anh không quen ai cả , vả lại anh cũng chưa quen thuộc những con đường ở đây cho lắm... Cũng may gặp được Vi.. Nếu Vi không ngại có thêm người bạn như anh... giúp anh bước đầu chứ ?

- Được mà ! Nhưng mà, bây giờ tui có lớp rồi đấy.. phải đi gấp mà.. không lẽ chú biểu tui skip lớp.. hay sao thế..?

- Ohh no... cô em... ý quên... Vi đừng hiểu lầm anh tội nghiệp.... anh không có ý đó... cho anh xin số phone... hay là lúc nào Vi hết lớp thì gọi cho anh cũng được.. Lan nghĩ sao ?

Phong vội viết số phone rồi đưa cho tui

Tui trả lời cho nó qua :

- Ủa vậy cũng được.... Thôi chào tạm biệt !

Và thế là tôi tạm biệt Phong...Trời vào thu , buổi sáng gió mát làm sao.. hai bên đường tràn ngập cây.. những màu lá vàng..ôi thật đẹp lạ lùng. Tiếng nhạc véo von... do ca sĩ Như Quỳnh đang hát bài (Tình Cờ).. ôi thật vui nhộn.. làm sao.... tui thấy vui vui.. nên hát theo... bắt đầu một ngày đầy thú vị quá

Đáng lý ra.. thường thứ 5... là ngày đi học mà tôi thích nhất..Vi tui rất thích lớp Psychology, Politic và lớp Biology... và tui luôn thấy thời gian trong những lớp này thường trôi qua lẹ lắm đấy... nhưng than ôi.. hôm nay... sao mà thời gian.. nó dài vô số kể... tui ngồi... nhìn đồng hồ mãi.. nghĩ lạ ghê.. làm cho đũa

bạn của tui.. cứ nhìn tui cười duyên mãi.. buồn cười thật.. Thế là hết lớp.. Nhỏ Ngọc.... một cô bạn rất dễ thương , nhưng nhỏ này thật xí xọn, nhiều chuyện nhất trong đám bạn của tui , đứng sau lưng vỗ nhẹ lên vai tui :

- Ê Vi ! Gã lúc sáng là ai vậy ? Người tình NET xuyên bang của bồ qua thăm huh ? Qua lâu chưa.. Bồ kín quá nhé... không cho tui này biết gì hết tron.. bộ sợ người này..... ăn hiếp anh ta huh? Gã nhìn cũng * bảnh bao * lắm... Bồ có mắt quá chứ...!

Mèn ui ! nhỏ Ngọc này thiệt tình á.. Làm gì nói một tua.. không cho tui nói gì cả...

Tui lắc đầu:

- Trời ơi ! Ngọc à ! Bồ nói gì... nói nhiều thế.. từ từ thôi.. cho tui nói với chứ.. Gã lúc sáng à ?..Hắn với tui đâu có gì.. tui đâu có quen anh ta... mới gặp lúc sáng thôi mà

- Bồ đừng gạt tui nhé... quen lúc sáng sao..bồ đừng giấu nữa.. Lúc sáng tui thấy gã nhìn bồ là tui có thể biết rồi đó... tui nghĩ không đơn giản như bồ nói đâu..

- Thui.. cho tui xin chữ ** BÌNH MINH ***, ý lộn * BÌNH AN * nhé Ngọc.. thui tui đi trước. gặp bồ sau !

- Ủa.... đi lẹ lên.. kéo người ta chờ... hồng tốt.. :

Tui thăm rửa nhỏ Ngọc :

- Con nhỏ này quá đáng... xí xọn nữa.. không biết gì cả... cứ nói một tua.. hy vọng nó không đi loan truyền tin này cho nhóm bạn.. không thôi.. tui chết mất..

Tui không biết fải làm thế nào..... số phone của Phong tui cầm trên tay.. tôi vẫn đắn đo và phân vân.... Có nên gọi hay không nhi ??

Thế là tui quyết định không gọi phone cho Phong.. Lái xe một mạch về nhà. Lang thang trong nét cho qua giờ..Mấy ngày đã trôi qua, không hiểu sao tôi vẫn còn giữ số phone Phong trong bóp. Nhưng tui không có gọi cho anh ấy lần nào cả.... Thấm thoát mà đã cuối tuần rồi....Sáng hôm ấy, trời rất đẹp , ánh nắng chói chang... và ngày hôm ấy đến lượt tui đọc sách thánh ** bible** trong thánh lễ , thành ra... tôi trong bộ áo dài tím u buồn.... '

Hôm nay trong lúc đứng đọc sách trong thánh lễ, tui như không ổn thì fải... không giống như những lần trước... Như có gì đó làm tôi không được tự nhiên.. Thế là thánh lễ kéo dài cả tiếng đồng hồ....Tan lễ tui.. một mình.. bước chân ra khỏi giáo đường thì bỗng có tiếng kiu ới ới ở đằng sau :

- Vi !... Vi úi úi...

Tui vẫn thản nhiên bước, nghe có thoang thoảng hình như có ai đang gọi mình thì fải..tui nhìn về phía sau... Anh ta ở bên đường hiên ngang bước đến gần... Tui hơi khựng và nghĩ thầm :

- Hmm.m Tên này là ai nhi... thấy quen quen.. nhưng tui không nhớ tên của anh ta..

- Vi ! còn nhớ anh chứ ?? Anh là Phong nè, Mai Quốc Phong... Vi còn nhớ chứ ?? còn nữa.. hôm nay Vi đọc sách thánh nghe hay lắm... giọng rất véo von... truyền cảm... bộ áo dài của Vi rất đẹp, và dễ thương.....

Tôi ngẩng nghĩ nhìn anh.

- Phong, umm à nhớ rồi..

Nghe anh ấy khen làm tui thẹn đỏ cả mặt...

Phong nói tiếp...

- Vi à , hôm ấy hết lớp sao không gọi cho anh vậy.. làm suốt cả buổi trưa anh chờ phone Vi gọi đó,

Tui thấy cũng á ngại quá... vì.. thất lời hứa. Tôi tìm cách gỡ.

- À...Thật tình xin lỗi ,, hôm ấy có chuyện. Vã lại tui vô tình lạc mất số phone của chú rồi.. Thành ra không gọi chú được.. Chú thông cảm nhé

- Ý mà thôi , không sao đâu..À, mà sao mãi gọi anh là chú thể Vi ?

Phong đưa tay lên sờ vào má mình

- Bộ anh già lắm sao Vi ?

Tui hơi e ngại vì lời nói có phần trách móc của Phong. Tôi bậy thật, anh ấy có giống "Chú" lúc nào, sao tui cứ mãi gọi anh như thế nhỉ..

-À..Quên...Anh đâu có đáng tuổi đó phải không ? Thôi..cho xin lại đi..anh Phong hả..

Phong lộ vẻ vui hân lên mặt :

-Vậy mới đúng..À, hôm đó còn nợ em một buổi ăn sáng..Hay hôm nay đừng từ chối anh nhé..

Trời anh này ngộ ghê chưa.. bộ nhìn tui... giống người... có máu ăn uống lắm hay sao.. mà lúc nào gặp tui cũng rủ tui đi ăn hết vậy nè.... tôi bèn từ chối :

- Umm chắc không được mô , vì tui ngại lắm... vã lại mặc áo dài đi nhà hàng trưa trời trưa trời như thế nì.. tui thấy không thoải mái chút nào cả..

- Vậy thì Vi cho anh xin địa chỉ.. tí nữa anh đến nhà đón Vi , được chứ ?

Tôi hơi nghi ngờ. Không hiểu sao tôi nhận lời anh ấy.

- okie , vậy cũng được... thôi nhé.. có gì tí gặp... đi đừng lạc đường đấy nhé... nhà tui khó kiếm lắm đó.

Trên đường chờ ba má về nhà , ba mẹ có ý thăm dò :

- Vi, người lúc nãy nói chuyện với con là ai thế ? Bạn học cùng trường à, sao ba má chưa gặp qua vậy

- Dạ không, con mới quen thôi mẹ !

Hai tiếng sau.. tiếng chuông nhà reng inh ỏi.Trong khi tui đang đứng trong phòng , thì ba chạy ra mở cửa. Phong lễ phép chào hỏi :

- Xin lỗi bác, có Vi ở nhà không vậy ?

Há..cái anh này thiệt tình , biết tui có ở nhà rồi cũng hỏi như thế....

Ba tui vui vẻ nói chuyện với Phong.

- Có , cháu vào trong ngồi chờ, bác gọi bé Vi cho cháu.

- Bé Vi ! Có bạn đến chơi nè con !

Tui lên tiếng trả lời ba.

- Dạ, cảm ơn ba

Tui từ phòng đi ra thì gặp được ánh mắt của anh ấy nhìn tui chăm chăm, làm cho tui cứ ngỡ cách ăn mặc của mình có gì không ổn , tui nhìn lại , thì không thấy gì không ổn cả.

Phong nhìn vôi, rồi anh mỉm cười nói:

- Vi, xong rồi chứ ?

Tôi gật đầu không nói câu nào.

Phong tự nhiên bước vào trong bếp , xin phép ba má tui :

- Thưa 2 bác..xin 2 bác cho phép cháu mời Vi đi chơi, mong 2 bác chấp nhận.

- Được ! ba tui trả lời

Phong cũng khá lịch sự đấy chứ... tui nhủ thầm trong bụng.

- Nè ! Sao chú biết đường đến nhà thờ hay vậy ? Chú là người công giáo ư ?

Phong chột đưa mắt nhìn tôi. Mày anh cau lại.

Tôi chột hiểu ra chữ "Chú " làm anh hơi thất vọng. Tôi mỉm cười.

-Anh..anh Phong cũng là người công giáo ư ?

Phong đưa tay gãi sau đầu :

- Chẳng giấu gì Vi , thật ra.. anh cũng có người quen ở đây mà, thành ra.. anh cũng biết đôi chút về thành phố này...

Dùng cơm trưa với Phong xong chúng tui đi dạo một vòng trong mall, cũng vui lắm.. Phong kể cho tui nghe thật nhiều chuyện tiêu lâm, làm cho tui thấy anh ấy có cá tính khá khôi hài..

Phong chột nhìn tôi với ánh mắt chân thật :

- Vi nè ! Đừng gọi anh bằng chú nữa nhé, nghe kì quá à ! gọi bằng anh đi, được chứ ?

Tui cười nhớ tới mấy lần biến anh thành ông "chú"..tôi trả lời :

- Ồ... cũng được , để tui thử..Cho ít thời gian nghe. tui.. tui hông quen gọi người ta bằng * anh * đâu, tui.. tui....

Phong bèn hỏi :

-Cho anh hỏi nhé.- Anh nhớ lúc đầu mới gặp anh. Lan nói *welcome to thành phố buồn* hmm.m anh thấy thật ra thành phố này đâu đến nỗi buồn.... thành phố này thật thú vị lắm mà.. Vả lại anh được biết đến ở đây có chỗ đi chơi cũng khá nổi tiếng được gọi *world of fun* sao Lan lại đặt cho thành phố này cái tên *thành phố buồn* nghe nào lòng thế ?

Ồ..Anh này hay nhỉ..... từ trước đến giờ chưa ai hỏi tui về vụ này á , hôm nay anh ấy thân nhiên hỏi.. hm.m Nghĩ cũng lạ đấy.

- umm Vi thấy vậy mờ !! Nhưng.., thật ra Vi cũng không biết nữa !!

- À đúng rồi ! nhắc đến World of Fun, anh mới nhớ, anh muốn đến đó 1 lần cho biết. Hổng biết..... hổng biết cuối tuần này Vi có rảnh hay không nhỉ ??

Tui vội hỏi :

- Làm chi vậy???

- Ồ thì làm phiền Vi.... dẫn anh đến chỗ đó ,, À mà không fải, ý của anh nói thế , thật ra anh muốn đến đó chơi cho biết , vả lại Vi cũng biết đây đến những chỗ vui nhộn đông người như thế , đi một mình buồn lắm... nên nhân dịp này mời Vi đi chơi chung và nếu được dẫn 2 đứa em đi chung luôn cho vui, không biết Vi nghĩ sao ?

- Ồ... ơ.... Vi cũng không biết nữa..... nhưng mà cuối tuần này Vi hình như không được rảnh thì phải á !! Vi fải đi hát lễ cưới và còn nhiều projects.. thành ra... mong thông cảm hen !

- Ô thì ra là thế... rất tiếc !! nhưng không sao..... lần này không được thì chắc có dịp khác mà , đúng không cô bé ?

Awww...sao anh này quá đáng thế!! tui đâu fải cô bé đâu mờ tự nhiên gọi tui 2 tiếng * cô bé * nghe kì quá. Tui suy nghĩ viễn vông

Thấy tui im lặng nhíu mày, Phong nhìn tui dò hỏi:

- Cô em... cô em..đang nghĩ gì thế?

- Ô không gì cả ! Thôi bây giờ cũng 5h rồi, tui còn fải lo cơm chiều nữa á , vả lại tối nay tui có chuyện phải làm to, thành ra bây giờ xin phép Vi fải về rồi..thôi chúng ta về nhé

- Được ! vậy thì về hén !

Mới 5h chiều thôi, mà sao phố xá im phăng phắt , không có bóng xe qua lại như những ngày khác vậy nè ?? Chúng tôi ngồi không nói một lời , tui là người trầm lặng ít nói rùi, gã cũng thế... ấy zà zà !!! kì quá đi thôi..... tiếng nhạc vẫn véo von hát... " Anh có nghe mùa thu v.v. ".. Thời gian cứ thế trôi qua... tui và anh tạm biệt nhau chiều hôm ấy... Một ngày nữa trôi qua...

Đang ngồi ướp cá để kho chiều nay thì tiếng fone reng in ỏi làm cho tui giật cả mình ! Chờ tiếng thứ 5 tui bắt phone , biết là nhỏ bạn gọi nên tui cũng giở trò fã cho vui :

- Ô lá...cỏ mò ét ta ?? mà ới hép du ?

- Ấy trời phạt ới ! chỉ rứa.. bồ hôm nay có chuyện chi mà vui ghê ! nè bồ tối đi birthday nhỏ Uyên chứ ?? đi với ai vậy ?? với anh chàng ấy của bồ há ??

- Oh my gal..... Ngọc... you nồ kí đìn chứ ?? hôm nay sinh nhật nhỏ Uyên huh ?? tui tưởng... ờ tui tưởng tuần tới mà... té ra tối nì ư ?? hmmm.. mền dec ới... tui chưa chuẩn bị quà cáp gì cho nhỏ hết trơn..nhưng mà nè... tui đi chứ sao lại không n्ह... nhỏ Uyên's party tui mà không đi chắc nhỏ ấy không vui đâu... ấy mà thôi tối bồ ghé qua pick up tui đi với nha ! nhớ đón tui á..:

- Bồ muốn tui qua pick up há ?? Sure.. pick up người đẹp thì ê ô kê liền à ! nhưng mà nè, người tình NET của nhỏ đâu rồi ??

- Xí xon !! nhỏ đừng tò mò quá.. không có gã nào hết... nhớ đây đến party đừng có nhiều chuyện đây nhé... không thôi tui ế suốt kiếp không ai theo thì tui hăm hiu một mình, buồn lắm à !!hic hic

- Thôi oki ! bồ làm gì thì làm đi, có gì tối tui qua pick up nhé , giờ fải lo cho mấy đứa em rồi tối gặp nhau... ta tâm tình tiếp nó mùi hơn là talk trong phone

Trời đất.. nhỏ Ngọc này hết nói được.... vui về ghê !! đôi lúc tui cũng không hài lòng với nhỏ gì mấy vì she cứ tía lia.. tía lĩa ! Nhưng mà thôi có nhỏ , cũng vui.. Cơm tối đã dọn sẵn trên bàn và như thế tui liền chạy xe ra Asian Gift Store kiếm món quà nhỏ nhỏ tặng nhỏ Uyên , chứ đi party 2 tay không coi làm sao được , và cuối cùng cũng kiếm được một món quà rất ưng ý... tui vui quá

Thế là nhỏ Ngọc pick up ! ôi chu choa.. nhỏ Ngọc tối nay làm gì mà diện thế này... chắc là có hẹn với anh nào đấy rồi.

- Bồ xong chưa , chúng ta đi thôi !

- Được chờ mình tí nhaa...

Tui chạy vào phòng của bé Oanh

- Oanh nè ! Ở nhà ngoan nhé , đừng đi đâu chơi nghen , nếu ai gọi nói chị không có ở nhà , và ba má có hỏi nói chị qua nhà chị Uyên rồi nghen ! Tí nữa Hoàng có về nói cơm chị dọn sẵn trên bàn đấy , 2 đứa ở nhà ngoan rồi có gì thứ 7 chị cho đi World of Fun chơi okie !!

- Dạ !

Không biết chuyện gì nhỏ Ngọc tối nay act kì khôi quá, cứ nhìn tui chăm chăm, trông có vẻ khó hiểu....

- Nè ! Ngọc !! Bồ có chuyện gì vui thế... sao bồ cứ cười chúm chím hoài vậy nè ??? Hello ??.. ola..... người đẹp !!

- Ồ sorry nhaa Vi !!Không có gì mình đang suy nghĩ nên không nghe bồ kêu, ohh mà nè không có chuyện gì cả... đừng hỏi mình mà.... chuyện này mình không nói được đâu..... tối nay rùi biết !

Nghe nhỏ Ngọc nói , làm tôi thấy mơ hồ , hông hiểu gì ráo , ôi mặc kệ đi , sao cũng được.. nếu nhỏ nói vậy thôi cũng đừng hỏi nữa làm chi !, Tui nghĩ thế nhưng thật ra không phải thế... nhỏ làm cho tôi càng tò mò và mơ hồ nhiều nữa..hmm Chúng tui 2 đứa đến trễ nhất trong đám , mọi người đến đông đủ , vui nhộn quá , kẻ đứng người ngồi , thay phiên nhau hát karaoke, ôi sao mà vui nhộn thế này..

Nhỏ Uyên từ từ tiến về phía chúng tôi , trời đất.. tối nay nhỏ Hương trông nổi bật, dễ thương ghê trong bộ áo đầm màu xanh nhạt ấy.

-- Hêy !! happy birthday nhỏ.... ôi nhỏ tối nay đẹp quá , cute và.. mền ơi.. no word can explain what i think of you now !

Mới khen nhỏ mấy câu thôi mà nhỏ đã mắc cỡ rồi , nhỏ này nổi tiếng có cái nick nhóm chung tôi đặt *shygirl* chưa gì mà mặt nhỏ đỏ như gấc chín....

- Cám ơn Vi nha, tưởng tối nay bồ không đến chứ.. à nè , anh ta đâu rồi ?? chắc là đi kiếm chỗ đậu parking à..

- Anh nào ?? đâu có anh nào đâu nè.. chờ tối nay bồ giới thiệu cho mình một anh đi thui à, chứ nhỏ cũng biết mùa Đông đến nơi rồi , mình lúc nào cũng cô đơn , lẻ loi mãi thế này chắc là die soon vì lạnh quá

- Bồ kí đùa hoài , mình biết hết chuyện của bồ rồi , anh chàng NET xuyên bang của bồ đó...

Mô fật... gì đây...

Tiếng chuông reng inh ỏi.. Chờ mình tí nha Vi :

- Chắc là anh ta vào đến rồi...

Nhỏ Uyên ra mở cửa , tui thì lang thang đi kiếm gì uống , nhìn căn phòng này sao vui vẻ , nhộn nhịp quá , nhưng sao tôi thấy mang máng như thiếu 1 cái gì, nên cứ nhìn quanh quẩn riết.....

- Chào Uyên ! Sinh nhật vui vẻ nhé

- Cám ơn anh Phong nhiều ,

- Anh Phong ????? nghe giọng nói này sao quen thế nhỉ, chắc không phải đâu.. tôi tự nhủ

- Tôi bước chân ra ghé ngồi chợt gặp ánh mắt của anh ta, nhìn tôi mỉm cười..tôi không không tin nổi

Rồi...nhỏ Ngọc chạy đứng sau lưng tui, nói nhỏ..

- Nè , thấy chưa. Có phải bồ surprise lắm đúng không vậy hả ? Tui nói rồi mà

Nhỏ cười khúc khích

- À ha ! Nhỏ Ngọc này , bồ đáng ghét quá.. hmm (bạn bè.. như ri ai chịu nổi nè)

Nhỏ Ngọc lại đi tranh giành cái mic với mọi người, mình tui vẫn ngồi đó một mình, thưởng thức những giọng hát rống lên , rống xuống của mọi người.. đôi lúc làm cho tôi bật cười vì thấy mọi người ai cũng hăng quá Và thế gã kia từ từ tiến về phía tui.. làm tui khó chịu quá... đi thôi !! phải làm sao đây , giữ bình tĩnh mới được.tui tự nhủ.

- Chúng ta lại gặp nhau rồi nhỉ...

- Ồ..dạ... đúng rồi

Cho Vi hỏi này nha,

- Sao lúc tê, nghe chú.. í quên.. nghe anh nói không quen bạn bè ở đây mà, thế cũng quen biết Uyên huh ??

- Well, Actually Uyên là em gái của bạn anh mà, thành ra cũng quen biết Uyên đây , anh thật không biết em cũng biết cô ta !

Uyên từ xa đến về phía chúng tôi.

- Nè, ! ủa 2 người quen biết nhau rồi à ?

Nhỏ Ngọc lộn xộn chạy đến, cười khúc khích , trông thấy ghét :

- Nè ! nè..... Uyên... sao bồ dzôm thế... người tình NET của nhỏ Vi ấy chính là.. chính là....

- Oh really ?... wow vậy huh.. trời ơi.. anh Phong này cũng kín quá hen... nói chung 2 người kín quá... tụi này nghỉ chơi à....

Gã chẳng nói gì chỉ biết cười trừ mà thôi. Tui cũng thế. Nhóm văn nghệ kêu réo om xòm, nhất là nhỏ Tiên đó, tối ni nhỏ ấy vui rồi. Mà có ảnh bên cạnh nhỏ sao hông vui sao được đúng không? Đạo này thấy nhỏ khác hẳn hơn nhiều so với những ngày tháng qua... có bồ rồi nên nhỏ lạ ời là lạ !!

- Hey ! Vi, Uyên, Ngọc và cái anh gì đó ời, tới đây rống vài bài cho tui này thưởng thức đi chứ, cứ ngồi đầu nớ "thóc kìn" hoài à, không được đâu đấy nhé

Gã này coi bộ chắc cũng có máu văn nghệ lắm ta ời , gã cười hoài à, thật đáng ghét thật, làm chi mà lâu lâu ánh mắt gã cứ nhìn về tui thế kia. Nhỏ Uyên vội lên tiếng :

- Ủa đúng rồi đó, Uyên cũng đồng ý với nhỏ Tiên, thôi tui mình qua bên đó rống vài bài cho mí người thưởng thức, để biết tui mình lợi hại đến cỡ nào !

- Thui thui , không zám mô tề, Uyên ời , lợi hại chi mà lợi hại rứa hí, mình biết nhỏ lợi hại rồi, còn mình thì không lợi hại gì đâu á !! nhỏ kéo mí người ni qua bên tề ngồi hát đi, mình ngồi đây thưởng thức nè, và còn có food ở đây nữa, ngồi ăn 1 bụng no nê rồi mình đông á hihi..

Và như thế nhỏ Uyên không buông tha, kéo tay tui đứng zây bước thẳng về fĩa nhỏ Tiên và mí người tề đang ngồi hát , gã và nhỏ Ngọc cũng thế. Bài hát kia đã vội vàng chấp nhất, thì nhỏ Ngọc lại chụp cái mic rite away từ tay của Tùng. Nhỏ Ngọc vội lên tiếng

- Àhem... quí vị cho mình mượn mic chút ngen, hôm nay nhỏ Uyên birthday mà, thành ra mỗi người trong chúng ta nên hát tặng nhỏ Uyên 1 bài làm kỉ niệm nhé.. không ai được chối từ đấy nhé...including bồ đó nha Vi !

Tui thầm trách nhỏ Ngọc

- Trời đất, răng mà đáng ghét rứa hê ? Tối nay chơi tui chưa đã sao mà bây giờ còn lợi dụng thời cơ này bắt tui hát huh , đừng hòng nhé người đẹp !

Thế là cuộc vui bắt đầu, mọi người cứ thế thay fiên nhau hát, có nhiều cặp cũng tình tứ lắm, mời chàng, mời nàng ra nhảy nữa, trông khá nhộn nhịp. Gã kia cũng thế , ngộ ghê chưa tề, bài mô không hát, tự nhiên lại hát nhằm nhạc fầm mà tui đã từng yêu chuộng nhất.. umm !! Thật ra gã ta hát cũng không kém , hát cũng hay lắm chứ, và răng mà kì cục rứa tề, hát không lo hát, lâu lâu lại chăm chăm nhìn tui thế kia, tui đã bao lần né tránh ánh mắt của gã, nhưng sao cứ gặp hoài vậy nè ? Tiếng vỗ tay dành cho gã cũng nhiều, nhiệt tình quá đấy chứ ! Và thế nhân vật quan trọng nhất tối nay cầm mike giới thiệu tên tui , tía má ời chi rứa hê ? Thú thật từ trước tới giờ, tuy trong nhà có karaoke nhưng tui chưa 1 lần cầm mic để hát đó, nhưng bây giờ ngồi đây bị ngũ long công chúa chơi tui tời hoa lá thế này ư ?

- Thôi.. thôi cho mình xin nha, mình thật tình không biết hát mô, mất công mình hát làm cho cuộc vui này tan rả sớm thì không hay đâu nhé, mình không dám đưa mọi người vào mộng sớm đấy mà, mình xin chối từ nha, cho tui xin đi mí nàng, and mí chàng hihi

Lại nữa rồi nhỏ Ngọc lại lộn xộn nữa rồi đấy, chụp cái mic trong tay tui rồi vội lên tiếng, tui sợ nhất là nhỏ này đấy nhé

- Há !! Không dám đâu chị 2 ! Làm gì đây, bộ có ảnh rồi ngại à, không zám hát ư ? tớ nghe người ta nói nhỏ thường hát solo cho lễ cưới đấy nhé, làm gì đây , just one song thôi mà, nhắm mắt hát đại đi okie !! Hay là muốn... thôi được, vậy thì.. nhỏ Ngọc im lìm không nói gì cả mà chỉ cười mỉm chi

Tui không biết nói gì cả, quay qua nói nhỏ với nhỏ Hồng :

- My gosh ! Chán thật.. chuyện gì mà sao tối nay nhỏ Ngọc and mí người tề tấn công mình toi bởi hoa lá thế này vậy kìa ?

MiMi là một người bạn khá dễ thương, rất ít nói, trầm lặng, cái tên của cô ta nghe qua là biết rõ về cá tánh của nhỏ rồi,

- Không gì đâu Vi à !! tụi nó tối nay cao hứng quá đấy thôi, chứ ai mà tấn công Vi chứ.!

Gã đến ngồi kế bên tôi, vội nói :

- Viề, hát đi Vi, ngại gì chứ, bạn thân của Vihông đấy mà, đừng làm mọi người mất hứng chứ ? vãi lại birthday Uyên hát đại đi. hay là anh hát chung với Vihé, để em khỏi hồi hộp okie!

Gã đưa cái micrô biểu tui lựa song đi, thế là tui gật đầu... sao thế kia, gã chỉ nói một tiếng thôi mà tui đã gật đầu rồi, ngoan ời là ngoan như con mèo vâng lời chủ của nó vậy. Thế là tui pick up nhạc fằm *Anh Cứ Hẹn" do Như Quỳnh và Gia Huy trình bày, không khí trong căn fòng này trở nên im făng fất, không biết có fải tui đang để hồn vào nhạc nên không chú ý những gì đang xảy ra không ?? Tui thật không ngờ đó, đây hôm nay là ngày đầu tiên tui hát karaoke trước một đám đông như thế này, không những thế còn hát chung với gã nữa chứ.. "Lạy Chúa tôi "

- Bravo..! Bravo hay lắm !

Có tiếng vỗ tay từ đằng xa bước đến fía chúng tôi, anh họ của Uyên đến, anh ta nói tiế'p:

- Hay lắm đấy ! 2 người hát ăn khớp với nhau đấy chứ

Gã vội lên tiếng

- Hùng mới đến à !! Sao trẻ thế ? Tớ mà hát hay gì, tại có cô bé kia thôi đấy

- À ha ! thôi vậy 2 người hát thêm bài nữa nhé, vì Hùng đến trẻ chưa nghe được nhiều mà,

- Thôi.. thôi.. anh Hùng tha cho em nhé, em không hát nữa mô tê`, hát zõ như ri, mà cứ muốn em hát hoài !! tha cho em nha, thôi để em.. em nói nhỏ Thuỷ hát cho anh nghe nhé !!

Ảnh chỉ cười, anh vội nói tiế'p :

- Em nói giỡn hoài, anh nghe mấy đứa nói em hát solo trong nhà thờ đó mà, vãi lại anh nghe Phong, nó khen em đọc bible hay nữa đó, nó khen em hoài à !

Gã kia ngồi im făng phắc

Tui chỉ bẽn lễn nở nụ cười, chứ không nói chi cả. Và thế job của tui đã chu toàn rồi , mọi người bây giờ tha cho tui rồi đó, "thanks god" Giờ này ai cũng dancing, hand in hand, coi bộ tình tứ quá đi chứ, riêng tui, ngồi đấy 1 mình, và gã kia cũng thế, gã bẽn hỏi :

- Ủa sao em không ra đó dancing với mọi người cho vui ? Em hiền wá, khác hẳn với những người bạn kia của em !

Tui cười :

- Oh no !! tui.. í quên.. Vì thật ra Vi chỉ biết nhảy dây thôi à, lúc còn ở Vn đó, hể mỗi lần đến giờ ra chơi thì tụi này sẵn áo lên... chơi nhiều trò lắm, nhảy dây, chơi cò cò nè, v.v. vui lắm !!

- Thế thì vui rồi, rất tiếc anh qua đây từ bé nên không có kỉ niệm của thời sinh viên in Vietnam gì cả. Chắc là vui lắm đúng không??

- À nè, sao anh không ra mời mí nàng ngũ long công chúa dance vậy huh? Anh đừng lo, tụi nó nhỏ Ngọc, Uyên, Tiên, Hồng và nhỏ MiMi, tụi nó fã thế kia, chứ thật ra tụi nó được lắm đó anh !

Gã chỉ cười, không nói gì hết trơn, một lúc sau, gã bèn nói :

- Cho fếp anh mời Vi ra sàn nhảy chứ ?? Will you dance with me ?

Tui thấy ngại vô cùng,

- Thôi đi anh Phong, Vi... Vi không zám mô !! mất công giẫm trúng chân anh kì lắm

Gã tự nhiên quá à, đúng là con trai ở Mỹ lâu, bản tánh tự nhiên quá đi thôi, gã nắm tay tui kéo đứng dậy làm tui thấy ngại vô cùng. Bàn tay tui rút lui, và tui tin chắc mí đứa bạn, đang chăm chăm nhìn về fía tui thì fải !!

- Vi không biết.. thì bây giờ anh tập mà, cũng dễ lắm không có gì gọi là khó đâu.. anh cũng đâu có biết dancing gì đâu nè, kệ ra nhảy cho vui hen !

- Dạ ! tui khẽ cất lên một tiếng nho nhỏ

Thế là tui ra sàn nhảy với gã, vui ghê chưa, nhảy gì sai điệu tùm lum hết, đạp nhằm trúng chân của gã bao nhiêu lần làm tui thấy ái ngại vô cùng, đôi lúc gã nhìn tui chăm chăm làm cho tui fải né, nhưng đôi khi gã này thật kì ghê không chịu buông tha gì cho tui cả.

Cuộc vui nào cũng fải tan đúng thế không, thế là buổi tiệc party này cũng đã rã, tui muốn về nhà sớm, nhưng nhỏ Ngọc thì còn ham vui, muốn đi movies với chúng bạn, thành ra nhỏ Ngọc chở tui về rồi trở lại nhà nhỏ Uyên, thấy vậy nên gã ta vội nói nhỏ với nhỏ Ngọc rằng :

- Thôi Ngọc đi chơi đi, tiện anh cũng thấy mệt muốn về nghỉ, tiện đường để anh chở Vi về nhé

- Được không rứa ?? Ngọc thấy ai ngại lắm tề, thôi để Ngọc chở Vi về rồi trở lại đây cũng được

- À ha, Ngọc biết rồi , nãy giờ mình khờ wá không hiểu ý of anh, ok vậy thì anh đưa nhỏ Vi về hen, nhớ là..... okie !

Tui không hiểu 2 người nói gì cả, cứ nhìn tui cười rồi vui vẻ nói tiếp, gã nhìn về phía tui vội lên tiếng

- Vi à ! Để anh đưa Vi về nhé, cũng tiện đường mà, không thôi mất công Ngọc fải chạy lên chạy xuống đó mà, để anh hy sinh tối nay vậy

Tui không nói gì cả.. bèn nhìn gã mà thôi, tui vội nghĩ thầm " trời à, nói chi rứa, hy sinh.. tsk.. tsk "

- Hêy Vi ! Vi... chuyện gì mà đứng thờ người ra vậy nhỏ

Nhỏ gọi làm tui giật cả mình,

- Ô , ơ đâu có chi mô tề, ủa 2 người đứng đầu nó nói to nhỏ chuyên chi rứa hí ? hy vọng là không nói xấu về tui chứ

- Nah, không có gì cả... nè anh Phong chở bồ về đó nhé, sorry nha, rất tiếc bồ không đi movies với tui này được, thế thì tối về học bài mai lấy test cho giỏi okie,

- hmm.m bỏ wá đáng nghe, bây giờ ham vui, bỏ tui một mình rứa hay răng, lần sau tui không đi chung với bỏ nữa mô đó nhé,

Thế là tui và gã về trước, tối hôm ấy trời rất đẹp, thời tiết khá tuyệt vời, và mát cho tui cảm giác lâng lâng. Những lúc chỉ có gã và tui thì cảm thấy lạ lùng làm sao, im făng fất làm cho tui ngọt thờ vô cùng, lâu lâu gã cũng bày chuyện để nói, và tui chỉ biết trả lời mà thôi, đôi lúc tui ngồi suy nghĩ một hồi lâu không nói gì cả... nhiều khi gã lo lái xe, nên tui cũng nhìn lên gã thật kĩ.. trời à, đôi lúc có lẽ tui quá mơ hồ, suy nghĩ mông lung thì fải, tui không biết có fải tui đã mền gã rồi chẳng ?? tui tự hỏi lòng mình, nhưng cuối cùng tui liền nghĩ đến những chuyện khác để xua tan những gì lòng tui đang thầm nghĩ...và thế đã đến nhà, tui vội mở cửa xe đi ra, nhưng gã vội lên tiếng

- Vi wait ! chờ anh tí

Gã bước ra xe, rồi qua bên kia mở cửa xe cho tui, gã nói tiếp :

- Chúc em một buổi tối ngon giấc

- Cám ơn anh nhiều đã chở Vi về

- Không có chi, em đừng quá khách sáo

Tui cười rồi vội bước, nhưng gã nắm tay tui, làm tui thấy ngại vô cùng, tui vội rút tay lại, liền bước thẳng vào trong, đứng núp bên song cửa nhìn gã từ lái xe đi.. Và tối hôm ấy, lòng tui buâng khuâng lạ lùng, không hiểu vì sao, ngồi học bài mà đầu óc of tui nghĩ vẩn vơ mãi, ngộ ghê chưa. Và sau buổi gặp gỡ hôm ấy, tui không gặp gã gì cả... Chỉ một ngày kia, rất tình cờ tui đi chợ Hương Quê, gặp gã ở trong chợ đang đứng kiểm băng Video, tui thật bất ngờ và thấy có gì weird thật, sau lần gã hold my hand, hm.m

- Chào Vi ! Chúng ta lại gặp nữa rồi, em khỏe không ?

- Cám ơn Vi vẫn thường, còn anh thế nào rồi ?

- Như ngày nào đó Vi

Chào hỏi vài câu thì gã đi trước, riêng tui đi chợ mua những thực phẩm cần thiết trong tuần, đôi lúc tui nghĩ thấy ngộ làm sao, chuyện gì thế kia, lúc mô cũng gặp gã một cách rất tình cờ, Tối hôm sau tui nhận được lá email lạ hoắc "WhoEver" gửi đến với topic khá ngộ nghĩnh " Cô Bé ơi " tui liền mở lá email đó ra thấy vồn vộn có mấy câu thơ

Chào cô bé...

Cô bé khỏe không vậy ?? Chiều qua gặp em trong chợ đó rất tiếc anh không có dịp nói chuyện với em được nhiều vì anh có hẹn interview job mới, nên phải chạy gấp. Vả lại nói chuyện nhiều với em trong chợ, anh cũng nghĩ em sẽ ngại... Hôm nay em khỏe không ?? Học hành thế nào rồi há em? Chắc em ngạc nhiên lắm khi nhận được lá email này của anh đúng vậy không? thôi để bí mật chuyện này nhé

Vài dòng hỏi thăm cô bé , chúc cô bé vui vẻ, giữ mãi nụ cười zề thương ấy nhé ! Tặng em mí dòng thơ này.

Hôm kia lỡ chạm tay nhau

Về nhà đó có bị đau không nào?

Còn đây... chẳng biết vì sao

Chạm tay lần ấy.."đau" vào đến tim

Chúc cô bé một buổi tối an lành, nhiều mộng đẹp... Chờ thư hồi âm của em... rảnh trả lời cho anh nhé

Keep smiling,
Anh Phong

hm.m đọc lá email of gã xong tui cười và thấy ngộ nghĩnh làm sao với những lời của gã viết, bài thơ ấy có ý nghĩa gì đây.. tôi mãi ngồi wondering thật vu vơ , ngồi viết replies cho gã, nhưng sao tui cứ delete và cancel không send, tui nghĩ làm gì mới đọc email of người ta replies liền như thế.. không được.... khoan replies đã , biết đâu người ta đâu có rảnh đọc check email thường chứ. Vả lại nếu gã có check email thì lại nghĩ vẩn vơ.. tui này nọ... eo ơi mệt lắm.... để cho gã waiting đi vậy !... Thế là lá email của gã tui vẫn chưa...động đậy tới, tuy là những lúc check email tui thường đọc lại lá email của gã ta, nhưng không replies. Thế là mấy ngày trôi qua, cuối cùng tui cũng gửi lại vài dòng replies cho gã..

Chào anh !

Thật bất ngờ khi check mail nhận được lá email of anh với subject " chào cô bé " kia ! Anh vẫn thường chứ ? Mong anh thông cảm tại mấy ngày qua Vì bận quá nên không hồi âm thư được.. Anh thế nào rồi?? Interview chắc là có job rồi fải không há ?? vậy Vì xin chúc mừng anh nhé...

Thôi Vì phải đi nữa rồi, vài dòng thăm anh, chúc anh một ngày thật vui vẻ nhé
Always,
Lan

Viết thư hồi âm cho gã mà tui không dám mention gì đến bài thơ kia của gã cả, tui lờ đi.... Một ngày đối với tui trôi qua nhanh qua, sau giờ học thì tui chạy lên tiệm giúp bà chị, thành ra một ngày như thế trôi qua rất là nhanh.... tui sống rất vô tư, không màng đến chuyện gì cả... những chuyện gì không vui xảy đến thì tui cứ để cho nó qua chứ không ôm ấp làm chi, bạn bè of tui có lẽ đùa nào cũng gọi tui " cô bé vô tư " và kèm theo cái nick " shygirl" ấy... trời à !! chắc tại vì những ngày học middle & high school tui lúc nào cũng e thẹn không dám trò chuyện với những người bạn trai cùng lớp nên chúng lúc nào cũng gọi tui là "shygirl" hm.m.. Hôm nay sao tiệm ế quá vậy nè, tui ngồi buồn chán quá, tự nhiên bài thơ của gã cứ lẩn quẩn trong đầu tui,

" Hôm kia lỡ chạm tay nhau
Về nhà đó có bị đau không nào?
Còn đây... chẳng biết vì sao
Chạm tay lần ấy.."đau" vào đến tim"

Tui lại mỉm cười một mình làm cho bà chị không hiểu chuyện gì cả. Mọi người trong tiệm cũng thế, một ngày dài đằng đẳng tui mong sao nó trôi qua thật nhanh, tối về tui lại một mình lái xe trên xa lộ, ôi sao kỳ vậy nè , đường hôm nay vắng teo, làm tui thấy lẻ loi thật nhiều, buồn thật..ngồi lái xe nhưng lòng lại nghĩ vu vơ đủ thứ chuyện... tiếng phone reng làm tôi giật cả mình..

- Hello

- Hi em

- Yes, may i ask who is this ?? Kiểm em nào thế ?? I thinkyou dial the wrong #, no "em" in here, thôi bye nhé

- Sorry, my mistake

Rồi gã cúp phone cái rụp, còn tui thì khoái chí, tại đang fã gã đó mà, nhưng than ôi gã này dở wá, không biết giỡn lại tí nào cả, tự nhiên nói " my mistake " rồi hang up phone , không vui tí nào (làm cụt hứng thật đó... Tiếng phone lại reng

- Yes, Can i help you ?

- Vi ??

tui cười khúc khích,

- Yes

- Sao lúc nãy anh gọi thì nói gì tùm lum thế, làm anh tưởng lộn số nên hang off rồi gọi lại nè,

- Fã anh tí thôi, ai biểu gọi đến câu đầu tiên * hi em * chứ

- À há , em cũng nghịch wá nhỉ...

hihih !

- Vi à thứ 7 này đi chơi nhé, đi world of fun được khhong around 12 trưa, anh gọi đề coi em có rảnh không rồi sáng mai anh order vé trước đó mà. Vậy thì nếu được anh sẽ order 4 vé nhé

- Đi chơi à, cũng được, đi chung với mấy người bạn của anh luôn hả ??

- Oh không , 4 vé vì có 2 em of em nữa đó mà, cho chúng đi chơi với cho vui, được chứ em ??

- Ohh sure, Vi cũng hứa với 2 đứa nhỏ ở nhà rồi, nhưng mà chưa có thời gian dẫn chúng đi chung nữa, vậy thì thứ 7 đi ha..

- Ok được , ủa em đang làm gì đó ?? Ăn cơm tối chưa ?

- Vi đang trên đường về nhà đây, mới ở tiệm của Chị Vi ra thôi, hôm nay cũng chán lắm... ngồi cả ngày Vi thấy oải vô cùng.. Thôi không nói chuyện với anh nữa, Vi xin cúp máy trước vì mắt Vi kém lắm nên lái xe buổi tối không được tốt và lại Vi cũng ngại nói phone while driving đó, mong anh thông cảm

- Okie, vậy thì Vilái xe đi nhé, lái cẩn thận nha, có gì ngày một anh sẽ gọi cho Vi trước khi anh qua pick up

- Được, chào anh

Hai ngày trôi qua lẹ quá, thế là gã ta đến nhà pick up tui và 2 đứa em đi chơi, đến đó người tấp nập qua lại khá đông, trông thật vui nhộn làm sao, 2 đứa em of tui lâu rồi không có dịp đi chơi nên chúng rất khoái chí, 2 đứa cứ chơi hết game này đến game kia, còn riêng tôi và gã thì thả bộ vòng vòng và trò chuyện. Bé Oanh từ xa chạy đến :

- Chị à, em đến chỗ kia chơi tí nhé, tí nữa em sẽ quay lại đây. Sis ngồi đó nha, em đi chung với anh Hoàng và mấy người bạn of em đầu tê, chị yên tâm hen.

- Ủa được, nhưng cẩn thận nhé, đừng để chị đi kiếm đó nha

Gã nhìn tui rồi cười, làm cho tui thấy ngại vô cùng, không biết gã cười tui có chuyện gì đây tui liền mở topic để nói chuyện với gã :

- Ủa , răng lên đây chơi sao anh không đi thử cái mangle đó coi thế nào, sao lại ngồi đây hoài thế kia
- Ohh anh cũng muốn thử lắm đây, nhưng mà đi một mình buồn lắm em, vậy em đi chung nhé,
- Thôi.. thôi đi anh, Vi sợ lắm , tại cái mangle đó cao quá à, Vi chưa dzám chơi thử game đó before, 2 đứa em of Vi rất thích, tụi nó khoái lắm
- Ủa em chưa thử qua à, anh cũng thế, anh cũng muốn thử lắm
- Vậy thì anh cứ tự nhiên đi, Vi ngồi đây coi là được rồi, chắc anh chủ yếu đến đây để đi thử cái game đó mà, sao lại không đi ngồi đây làm chi, có fải wasting money hông nè
- Vi không đi thì anh cũng hông đi luôn

hmm.m có fải tui quá kì hay không ?? Đi đến chỗ này mà không chơi game gì cả, làm cho gã cũng vậy, thôi đành liều lần này đi, đi thử 1 lần cho biết..tui nghĩ thăm

- Oke thôi vậy Vi đi để anh vui

Thế là tui với gã đến get inline để vào chỗ chơi. Trờì à tui thật không ngờ đó ngồi trên đó nó cứ chạy vòng vòng làm cho tui thấy khó chịu ghê, ước gì chết ở trên đó còn đỡ hơn đó, gã thì khoái chí vô cùng. Đôi lúc tui sợ quá, gã nắm tay và ôm tui, lúc đó tui như người không biết gì cả... Thế là khi đã hết, bước xuống nấc thang, tui xuống không có nổi , nên gã đã choàng lấy người va nắm tay của tui , dìu tui qua ghế ngồi, gã cười :

- Trờì coi em kia, mặt mày xanh lè, xanh lét , bộ em không chơi game này được sao lại cố làm chi ,

Tui cười gượng và chột nhận ra rằng gã vẫn còn choàng lấy vai tui, tui liền rút người lại. Gã cười , gã bèn nói tiếp

- Vi, thật ra có chuyện này anh muốn nói cho em biết nhưng em thấy ngại và nghĩ rằng nếu anh nói ra thì có lẽ Vi sẽ không đồng ý và nghĩ anh quá vội vàng. Thật ra từ buổi gặp em lần đầu, anh đã mến em rồi, anh...từ buổi ấy trái tim of anh như bị ai cướp lấy và anh lúc nào cũng nghĩ , nhớ em rất nhiều

Tui lơ những gì gã nói, và nghĩ thăm:

- " Chuyện gì đây bộ.....?"

- Vi... Vi.. em sao thế.. em không được khỏe à ??

-- Oh không Vi không gì cả ! thật ra Vi... Vi

Tui tính trả lời nhưng thấy 2 đứa em từ xa đang tiến về phía chúng tôi ngồi, thành ra tui cũng ngưng những gì tui định nói

Bé Oanh trong bộ mặt lo âu :

- Chị sao thế ?? Chị không được khỏe à ?

- Không.. chị không gì cả... tự nhiên thấy choáng váng một chút thôi đó em, à em đi chơi này giờ có vui không hả ??

- Dạ vui lắm chị

Anh vẫn ngồi yên, không nói gì, sau đó anh đứng dậy , quay về phía 2 đứa em của tui :

- Nè Hoàng và Oanh đứng đó với chị nhé, để anh chạy tới đằng kia mua nước uống nhé

Phong vừa dứt xong câu nói liền bỏ đi tức khắc , riêng tôi vẫn ngồi yên đó với 2 đứa em... Hoàng ngồi yên một chỗ thật không được , đúng là tánh tình con trai so với con gái rất khác xa... nó đứng , ngồi không yên.. chắc là muốn đi chơi tiếp game chứ gì.. Hiểu ý em trai nên tôi vội nói :

- Hoàng nè , bộ em chơi chưa fê há ?? muốn chơi tiếp nữa đúng vậy không ?? Thôi tiền nè, dắt bé Oanh đến đó, 2 anh em chơi thêm games nữa rồi chúng ta về nhé

Nó trông thích thú lắm... đã 16 tuổi rồi còn gì, nhưng mà vẫn lóc nhóc y như con nít vậy đó nhưng bé Oanh thì khác xa, có lẽ con gái có lối suy nghĩ trưởng thành hơn con trai thì fải..

- Oanh.. em đi chơi với anh Hoàng đi, chị ngồi đây cũng được , 2 anh em đi tới chỗ nớ chơi thêm games nữa rồi chúng ta về thôi

- Thôi... thôi chị ơi... em cũng khá mệt lắm rồi , hơi sức đâu nữa mà chơi. Chị để em ngồi đây với chị cũng được

- Anh Hoàng à ! Anh đi chơi đi, kiếm bạn đi chơi đi, rồi tí nữa anh quay về đây nhé vì em không muốn chơi games nữa mô.. em đừ rồi đó mà.

Hoàng không nói gì cả , nó chạy thẳng ra fĩa trước, đúng là con trai mà, chắc nó cũng khoái chí lắm , vì không có bé Oanh bên cạnh thì chắc hẳn không vướng bận gì cả mà. Tôi vẫn ngồi ở đó, suy nghĩ viễn vông những lời gã mới nói lúc nãy... làm cho tôi khá mơ hồ, không biết fải tiếp ứng như thế nào đây ?

- Chị ơi... chị à... cho em tò mò hỏi cái này nhé...

- Ừ chuyện gì đó bé oanh ?

- À thôi.. không có gì hết chị ạ !!

Trong ánh mắt của bé oanh, hình như tôi cũng đoán ra được fần nao những gì nhỏ em gái muốn hỏi thì fải... nhưng mà thôi.. nó không hỏi cũng được. Hai chị em vẫn ngồi đấy.. bé Oanh.. tuy nhỏ tuổi nhưng nó rất là nhạy bén và sự hiểu biết của nó không khác gì người lớn... Phong từ xa đang tiến về fĩa chị em chúng tôi.. anh cười tươi ời là tươi... trông thật ngộ làm sao.. Nụ cười của anh lần này rất khác thường so với những lần mà tôi quen biết anh...và cũng nhờ nụ cười đó mà tui đã tỉnh táo lại fần nào thì fải :

- Ủa Hoàng đâu rồi

Bé Oanh nhanh nhẩu trả lời :

- Dạ anh Hoàng đi chơi games tiếp rồi đó, anh ấy mê chơi game lắm đấy

- Ohh thế à anh cười rồi nhìn về fĩa tôi

- Lan nè, uống lemonade cho khỏe lại nhé

- Còn đây là nước Coke, Pepsi và 7-up anh mua đại thôi chứ không biết 2 em thích uống nước gì nữa

Tui chỉ cười và bé Oanh cũng thế

- Thôi anh Phong, cho bé Oanh nước Coke cũng được

Nhìn anh tui thấy ngại ngại làm sao ấy, không giống lúc đầu tí nào, có lẽ những gì gã mới nói nên đã làm cho tui....

- Cảm ơn anh Phong nhiều nhé , anh tí mí quá

- Đâu có gì Vi... anh fải cảm ơn em mới đúng , và hơn thế nữa anh thấy ái ngại vô cùng nếu như Vi có chuyện gì sau chuyến đi chơi * world of fun * này lắm đấy... Vì anh không biết sức khỏe of em lại yếu đến như vậy

Tui chỉ mỉm cười, bé Oanh.. nó cũng thế, những lời gã mới nói chắc hẳn bé Oanh đã fát hiện được gì rồi đấy.. nên những gì nó đang suy nghĩ đã in rõ rồi, mà chỉ có tui mới nhìn thấu thôi , nó liền xin fép đi trước

- Thôi.. anh Phong ngồi đó đi, em chạy tới đằng kia kiểm anh Hoàng rồi chúng ta về nhé,

- Uh huh...

Anh lại ngồi sang sát bên tui , làm cho trái tim tui lúc này không bình thản gì cho lắm.. nó một fần có gì khác lạ quá... tui không sao diễn tả nổi..... Phong cứ chăm chăm nhìn tui như thế.. Chúa mẹ ơi.... chuyện gì đây ??

- Vi... em...

Chỉ mới đây thôi.. mỗi lần nghe Phong gọi tui tiếng * Vi, hoặc Em * thì con tim của tui muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy đó, tui fải nín thở và rút hết can đảm để che đi những gì đang diễn ra trong tui.....

- Vi nè... chuyện lúc nãy.... anh đã nói rõ cho em biết rồi đó, em đừng trả lời cho anh vội.. về nhà em cứ suy nghĩ chính chắn rồi trả lời cho anh biết cũng được... anh sẽ chờ câu trả lời của em..... số phone của anh... em có rồi đấy , khi nào em suy nghĩ xong , gọi cho anh một tiếng nhé....

Thế là 2 đứa em của tui cũng từ từ tiến về fía chúng tui ngồi , may quá.. thật may quá... 2 đứa nay là cứu tinh của tui lúc này rồi đó... tui mỉm cười... và thế chuyến đi chơi của chúng tui là như thế... một ngày rong chơi trong khu vực World of Fun là thế đấy , chỉ thế thôi..

Mấy ngày trôi qua sau chuyến đi chơi hôm trước, tui và anh không gặp nhau, cũng như nói phone gì cả.. tui muốn giữ khoảng cách để có thời gian suy nghĩ, cũng như coi thử tui có fần nào nghĩ đến anh hay không ?? Mà thật đúng... chỉ mới một tuần trôi qua, không nói phone, không nghe giọng nói của anh thì lòng tui thấy nhớ nhớ ,thiếu đi một gì đó, một ngày như thế đối với tui trôi qua rất chậm ,và tui trở nên khác thường, không còn vô tư như ngày nào nữa... gã đã chiến thắng... gã đã cướp mất cái tuổi hồn nhiên, sự ngây thơ mộc mạc của tui rồi đấy.... tui fải làm thế nào đây chứ ?? Và thế đến sau 2 tuần trôi qua tui vẫn không gọi phone cho anh... và anh cũng thế... đôi lúc tui... nhắc phone tính gọi phone cho Phong rồi, nhưng tui lại không dám... tui thấy ngại quá đi được...

Chiều thứ 5 gió mát trong lành , ôi làm cho tui thích thú vô cùng , đang ngồi đọc sách thì bỗng có tiếng phone reng.. làm cho tui đứng tim, và khi nhìn thấy caller ID hiện lên số phone of anh, lúc ấy trái tim tui nhảy loạn xạ trong lồng ngực và nó có gì đó rất khác biệt..... tui chờ tiếng phone reng lần thứ 3 mới pick up phone :

- Hello

- Vì đó hả... em khỏe không ?? 2 tuần không nghe tin tức gì của em.. anh cũng hơi lo , đôi lúc muốn gọi nhưng ngại nên anh không dám.. Em sao rồi.. gia đình 2 bác vẫn thường chứ hả em ??

Anh hỏi lia chia.. làm cho tôi muốn trả lời cũng không được...

- Dạ , cảm ơn anh đã quan tâm hỏi thăm đến Vi cũng như gia đình của Vi nhé. Ba mẹ em vẫn thường, và Vi cũng thế. Vậy còn anh thế nào rồi ?? Vẫn thường chứ ?

- Anh vẫn thường, cảm ơn em !

Phong tiếp tục nói :

- Vi nè, anh... Thứ 7 này anh cũng move về lại state của anh sống quá, tại vì... , nhưng mà thôi

Nghe anh nói xong.. tôi choáng váng....bàng hoàng như fo tượng.. thật sự tôi không tin được những gì anh mới thốt ra... (Tôi vẫn giữ bình tĩnh, thấy tôi không nói gì nên Phong lại tiếp tục :

- Thế nên... anh có ý mời Vi đi chơi với anh lần cuối tối thứ 6 này không biết Vi có nhận lời hay không ?

Chuyện gì đây hôm nay thấy anh nói chuyện nghe sao buồn quá à, tui.. thật sự.....không ngờ anh lại..... không hiểu những lời anh mới nói ra như một con dao từ từ đâm nát trái tim tôi vậy đó Tôi vẫn giữ thái độ rất bình thản để nói chuyện với anh, trong khi đó tôi thật sự không sao bình thản được cả

- Oh được.. vậy nhé...tối thứ 6 này gặp mặt nhé.. à hay là để Vi rủ thêm mấy đứa bạn đi chơi chung để tui nó gặp anh lần cuối đó mà, được không ?

- Ohh no.. thôi đi Vi... nếu anh có ý nghĩ đó thì anh đã gọi những người đó rồi, nhưng anh.. anh muốn đi chơi với em lần cuối thôi... được không em ?

Tui cười :

- hmm.m... vậy há.. okie thôi vậy cũng được... để Vi hy sinh lần cuối dẫn anh đi chơi khắp thành phố buồn này hí... để có gì lúc trở lại bên nó anh không còn lưu luyến gì đến Thành phố buồn này nữa nghe !

Anh cười :

- Vậy được ! Có gì tối mai anh đến nhà pick up em nhé, à mà nè, mấy giờ em đi làm về ?

- Well, chắc là về đến nhà cũng 8 giờ mấy thì fải..

- Okie ! Vậy thì 8 giờ anh đến pick up em, tới sớm trò chuyện với bé Oanh, Hoàng và cảm ơn 2 bác đó mà...

Tui vẫn cười không nói gì cả.. tui xin fép đi trước

- À nè, thôi Vi fải học bài rồi, ngày mai Vi có test trong lớp rồi đó, thôi có gì tối mai gặp anh hí !

- Ok ! vậy ráng học bài cho giỏi nghe cô bé... chúc em làm bài thi được điểm cao nhất trong lớp, và mền chúc em một buổi tối ngủ thật ngon, nhiều mộng đẹp

- Thank you anh.... same to you ! bye bye

Cúp phone với anh thì tôi lại ngồi viễn vông suy nghĩ nữa rồi , 2 tiếng cobe kia nó lại lủn lủn trong tôi thế này ư và những lời nói của anh lúc nãy làm cho tôi suy nghĩ nhiều không kém..... tôi tự trách thầm anh

" Sao mà.. sao mà như thế, nỡ lòng nói ra với lời ấy với tôi ư, rồi bây giờ lại... lại move về state của mình.. thế là sao ?? có ý nghĩa gì đây hả ?? không lẽ anh đùa giỡn tình cảm với tôi ư?"

Trời cũng đã bắt đầu chuyển tối, bây giờ thì đã gần 7 giờ rưỡi tối rồi. Lòng tôi bỗng thấy nôn nao hồi hộp... một cảm giác gì đó thoáng qua rất ư là kì lạ. Tiếng phone reng inh ỏi làm tôi giật nảy mình.

- Hello...

- Vi há ?

- Em đi làm về chưa ?

- Dạ sáng nì ra khỏi lớp tự nhiên thấy mệt ghê nên bà chị nói thôi ờ nhà nghỉ đi vả lại tiệm hôm nay cũng ít khách, nên Vi ở nhà cho tới giờ luôn.

- Vậy bây giờ em thế nào rồi ? Uống thuốc gì chưa ??

- Cám ơn anh đã quan tâm... Vi... Vi không sao cả, chỉ nhức đầu chút rồi cũng hết rồi nè, đâu có chi quan trọng mô.!

- Thế thì tốt quá... Anh chỉ gọi hỏi thăm em thôi...tại anh.....Oh mà thôi không có gì cả... Thôi em làm chi thì làm đi nhé, có gì tí nữa anh sẽ qua nhà pick em up okie

- Vậy cũng được...bye anh nha..

Vừa cúp phone với gã xong, có tiếng bé Oanh văng vẳng gọi tôi ở sau bếp..:

- Chị Vi ơi.... Lúc sáng... while chị ở trường anh Quang có gọi và nhắn lại với chị tuần sau anh về rồi đó..

Tôi... rất ngỡ ngàng.... sao giờ này Quang lại kiếm tôi có việc chi đây...?? hmm.m mấy năm xa cách.....anh ta bỏ đi biệt biệt không nữa lời từ già giờ đây trở lại kiếm tôi ư ?? Giờ này lại Quang lại xuất hiện làm cho tôi cảm thấy phân vân.. và bối rối quá.

- Chị Vi..... Chị Vi à....chị sao thế..

Tiếng gọi của bé Oanh vang vọng bên tai...đưa tôi trở về hiện thực, tôi ứ ớ:

- Ờ.. chị rứa Oanh ?... Thế.. anh ấy có nhắn gì với em nữa không Oanh..?

Bé Oanh ngồi coi cartoon nên nó trả lời thoáng qua :

- À không gì hết , chừng nó thôi sis.

- Rứa thì.... trước khi mẹ đi làm có nhắn gì với chị hay không ?? Răng mà không thấy mẹ bỏ đồ tủ lạnh ra để chị nấu vậy kìa ?

Tôi nghĩ vội trong đầu, chắc hẳn mẹ đi vội , nên quên... Thôi thì mình kiếm đại gì trong tủ lạnh rồi nấu cũng được...

Tôi quay lại hỏi Oanh :

-Oanh nè, tối nay bé muốn ăn món chi đây ??

Nó lẳng xẳng đi tới fĩa tui đang ngồi vui vẻ nói:

- Oh vậy hay quá.. Hay là... nấu bánh canh ăn nha.... Cũng khá lâu rồi, em không có ăn.... em thèm lắm rồi nè..

- Ủa vậy cũng được , nhưng em fải fụ chi đó nhaaa...hihihi

Vậy là chị em chúng tui ngồi nhào bột... thời gian như thế.. eo ơi.. trôi qua nhanh hơn tui tưởng.. Thế là một nồi bánh canh đã chín... mùi thơm fưng fực loang toả cả nhà.. thơm gì nổi.. tính của ba rất ư là khó...Hễ nấu gì xong là ba lại than hôi than hám..... và đôi lúc ba lại cần nhằn lên... làm cho tui và mẹ rất khó chịu... Nhưng tui cũng rất thông cảm cho ba , vì có lúc những món ăn vừa nấu xong, quả là có mùi nồng nặc loan khắp cả nhà.

Ăn xong tô bánh canh thơm phức, tui nói cùng con bé :

- Nè Oanh , thôi chị đi take shower nhé, nếu... ai có gọi hoặc anh Phong có đến chị mời anh ấy vào nhà chơi okie.... be nice nhé Oanh.. không thôi cho ăn đòn đó nghe chưa.

Tui đùa với bé Oanh tí thôi, chứ tui biết tính của nó rất đáng hoàng và rất lễ fép với người lớn tuổi.

Oanh trả lời tui theo giọng điệu rất ư là "kiếm hiệp ":

- Dạ... mụi biết rồi mà tỷ tỷ..Yên tâm mà tắm đi há.

Tui vội trợn tròn mắt và lắc đầu :

- Hmm.m you read too much, aren't you.... bày đặt mụi rồi tỷ nữa...nghe sao "Hong Kong" quá.

Tui vội vào fòng tắm , và chuẩn bị take shower , khi nhìn đồng hồ đã 7giờ rưỡi rồi. Chợt tui lại thấy hơi hộp vô hạn. Chả biết đây là thứ cảm giác gì rứa ??

Tiếng chuông cửa inh ỏi vang lên , bé Oanh chạy ra mở cửa, nó hớn hở lên tiếng:

- Á..Chào anh Phong..... mời anh vào nhà chơi..

Phong cười rồi vội lên tiếng :

- Chà... chà.. Oanh.... hôm nay mẹ nấu món gì sao mà vừa mới bước chân vào cửa là anh đã nghe mùi thơm rồi nè.

- Oops... không fải mẹ nấu mô.... chị Vi đó... nấu nguyên nồi bánh canh kia.

Phong nhú mảy khen :

- Bánh canh à, ngon thế nhi..!

Tui đứng trong phòng mà không sao khỏi mỉm cười , không lẽ..... tui bỏ dỡ những gì tui đang nghĩ suy..... Bé Oanh bước lại gõ cửa:

Cóc..Cóc..Cóc..

- Chị Vi ơi... anh Phong đến rồi kìa.

Tôi vội trả lời :

- Chị biết rồi, em ra trò chuyện với anh ấy, nói anh chờ chị tí okie.

- Dạ

Tui ngấm lui ngấm lại tủ áo... không biết fải mặc bộ nào đây ? Nhưng cuối cùng cũng chọn cho tui một bộ đồ rất giản dị và được mắt..... Tui vội bước ra khỏi phòng.... thấy Phong đang ngồi coi ca nhạc Paris by Nite với bé Oanh... Tui cười gượng :

- Chào anh....anh mới tới ạ ?

Lại nữa rồi.. ánh mắt của Phong !..... Ánh mắt của Phong nhìn tui như thế.. làm tui đỏ cả mặt không sao tránh được....

- À ! Mạ em cũng sắp về rồi đó, chờ mạ về rồi mình đi nhé, tại bé Oanh ở nhà một mình em cũng không yên....

- Oh được no problem Vi....

Tui cười và thế... chúng tui ngồi coi băng ca nhạc.. Phong chợt lên tiếng :

- À em cũng siêng quá há... nhào bột nấu bánh canh nữa chứ....Anh hảo ăn món này lắm đó.

- Rửa à, Ừm..thật ra Vi có siêng chi mô nè, tại bé Oanh rất thích ăn món ni, hôm ni tại thứ Sáu, ngày cuối tuần nên.... bày ra làm cho vui đó mà... Chứ em làm hông có ngon chi mô...hihih

Tiếng garage đang mở.. Có lẽ mẹ đang de xe vào thì fải... Tui vẫn ngồi yên không nói gì cả..
Thấy mẹ tôi bước vào nhà, Phong vội vàng lễ fép chào mẹ :

- Cháu xin chào bác ạ. Dạ bác mới đi làm về.

Mẹ tôi nhìn Phong hơi ngạc nhiên, mẹ khẽ gật đầu cười hỏi lại Phong:

- Ừa Phong.... Cháu mới tới à..?

- Mommy... mommy mới đi làm về.... Hôm nay đi làm có vui không mommy ?..

Bé Oanh tuy cũng mười mấy tuổi rồi, những những lúc nghe nó thỏ thẻ bên mẹ và gọi mẹ 2 tiếng mommy.. làm cho tui..tưởng nó còn bé lắm chứ... Nhưng cũng nhờ 2 tiếng "momi " nó đã tạo cho mẹ những niềm vui riêng biệt... Mẹ cười nhẹ :

- Ai ngờ đâu tối nay trời chuyển mưa chứ , cũng may mưa không lớn lắm, không thôi chắc mẹ không thấy đường để lái xe rồi..

Mẹ tui thế đấy , mắt mẹ rất yếu, hễ những buổi tối trời mưa lớn thì mẹ lái xe thì tui không yên bụng tí nào.. Tuy mẹ mới đi làm về, thế nhưng mẹ vẫn ngồi đó trò chuyện với Phong.. Thoáng đã 20phút trôi qua..... mẹ nhìn về phía tui rồi hỏi...

- Con chuẩn bị đi chơi à ?..... Sao giờ này còn chưa đi mà còn ngồi đây ? Thôi con đi chơi đi, kéo tí nữa mưa lớn thì không hay.

Tui vội lên tiếng :

- Mẹ... anh Phong ,biểu chờ mẹ về, để anh xin phép mẹ trước rồi mới đi...

Mẹ cười :

- Oh.... đâu có gì, cháu đừng ngại.... Nếu tối nay bác làm overtime chắc cháu cũng ngồi đây chờ bác về ư...??

Phong hơi đỏ mặt, anh cười đáp lễ:

- Dạ ! Cháu muốn xin phép, hỏi qua bác một tiếng trước mới được , vì đôi lúc cháu sợ bác lo cho Vi.

Tôi.... không nói gì, nhưng.... đến ngồi gần mẹ bên lên nói:

- Thôi.. vậy thì con đi chơi tí nghe, tí nữa mẹ nói ba con đi chơi với anh Phong nhé, cho ba khỏi lo đó mà hihih

Mẹ gõ nhẹ lên trán tui :

- Cháu thấy không..... nó lớn rồi, nhưng mãi như thế đó , y như đứa bé vậy..cháu à !

- Phong cười và nói :Thôi thế.. cháu xin phép bác cho Vi được đi chơi nhé, cháu sẽ đưa Vi về trước 10 giờ..

- Thôi thưa mẹ con đi.... Oanh à.. ở nhà ngoan nghe em , đừng quậy mommy đó nghe, không thôi... mai một chị không chở đi mall mô nghe.

Lại ra giọng điệu "kiếm hiệp" Oanh cúi đầu:

- Daaaaaa mui biết rồi tỷ tỷ. Tỷ Tỷ cứ tự nhiên..

Trời mưa nhè nhẹ, hắt hiu những cơn gió thoảng lạnh , mắt gã đắm chiều nhìn về một hướng trời vô tận. Phong chợt buông tiếng thở dài, tiếng hát trầm buồn của nam ca sỹ Huy Vũ vọng lên từ máy cd player làm tui chợt thấy trong bụng nôn na khó chịu. Cái cảm giác này, tui chả hiểu là cảm giác gì nữa..

" Em vô tình em chẳng hiểu cho anh trong những đêm sâu đau
Giờ trách em đâu phải để bắt đền nhưng tại vì anh buồn. Vì hai đứa ta..... "

rồi kể đến là tiếng hát buồn, trầm tư của Nữ cổ ca sỹ Ngọc Lan...

" Chỉ còn gần anh một giây phút thôi.... một giây phút thôi là xa nhau rồi "

Nghe tới đoạn này lòng tui chợt xe thắt lại , chút buồn gì đó len lén trong tui....Thật khó hiểu... Tui vẫn ngồi đấy , không nói gì. Ngoài kia trời vẫn mưa.. Những giọt mưa vẫn mãi tí tách rơi, từng giọt.. từng giọt.. buồn tê tái..... 2 chúng tui không nói lời nào. Có lẽ Phong đang viễn vông suy nghĩ điều gì đó và chính tui cũng đang trong vòng suy tư như anh... Lâu lâu.... Phong đưa mắt đắm chiều về phía tui.. làm cho tui thấy ngại ngại làm sau đấy...Phong ngộ quá ! Mắn chi mà nhìn tui không rời.. rồi không nói gì cả. Không khí ngọt ngào như thế làm cho tui thấy khó thở vô cùng.. Chợt , Phong lên tiếng làm tắt ngang vòng suy tư của tui :

- Vi nè, trời mưa... mưa như thế.. mình đi đâu há em ??...Hay chúng ta đi skatin nhé..anh chưa có dịp đến đó..

Không thấy tui phản ứng , Phong vẫy tay trước mặt như đánh thức dòng suy tư trong đầu tui :

- Hello.... hè lô cô bé... cô bé đang suy nghĩ đến ai đó vậy ta?

Phong này thiệt tình á.. hết nói rồi đó nghe... tui vội trách thầm trong dạ, rồi quay về phía Phong.. tui vội lên tiếng :

- Sao cũng được.. tùy anh nhé..

- Nhưng anh không biết đường đến đó, vậy em chỉ nha

- Oki.. nhưng nếu lạc đường đừng trách em nghe, tại em cũng ít đi skatin lắm.. nên không biết đường mô tê.....

Thế là tui chỉ đường , và may quá thế là chúng tôi đến được đó , trời mưa bay bay.. gió lất phất... Phong vội cõ áo khoác của anh ra và choàng vào người tui...

Tui thoáng e ngại xua tay :

- Oh no.. anh đừng làm như rửa... đâu đến nỗi lạnh mô...anh đừng lo cho em.... em không lạnh đâu....

Phong lo lắng :

- Em đang run kìa , tím môi hết rồi, còn gạt anh nữa.

Tui e ngại vô tả, và tự nhiên tôi nghĩ tới.... "chuyện chi mà gã để ý tui kìa rửa ".. Chợt tím môi.. tui không nói gì nữa và vội bước thẳng vào trong..... Phong get in -line để mua vé... Cũng may ghê, thế là tui này vào được xuất 8 rưỡi , tuy trễ 20 phút nhưng không sao..... Tiếng nhạc đang vui nhộn.. mọi người đang vui vẻ trong kia... làm cho lòng tui hớn hở được lần nào.. nhạc Y-M-C-A quá kích động... vui thật đó... thế là tui... và Phong cũng ra ngoài kia dạo một vòng.

Chợt Phong nắm tay tui.. Nhưng tui e thẹn cứ thoát khỏi vòng tay anh. Tôi cố đi nhanh hơn, nhưng tui cứ mãi bị té hoài. Phong cứ đuổi theo tui, nhưng không kịp.. và thế là Phong cứ mãi ở phía sau tôi.. làm tui mỉm cười rất thích thú.. Có những lúc tui té ngã người.... Phong lại là người bị lây.Vì Phong.. luôn bám sát bên tui mà... Chạy như thế khoảng tiếng đồng hồ tui mệt quá.. hết sức để đi nữa rồi..Phong dìu tôi vào trong.. và chúng tôi ngồi đó , tui thở thật gấp và lên tiếng :

- Sao anh.. không ra ngoài nó chơi tiếp đi, ngồi đây làm chi...

- Nah... thôi em ngồi đó nghe.. anh chạy tới mua nước nhé

Gã mới đi thì có tiếng thì thầm đằng tê đang đi tới :

- Hi Vi... wow đi chơi với.. với bồ há.. tình tứ quá hen

Bảo... là người bạn khá lâu.. bây giờ mới gặp lại. Câu hỏi của Bảo làm tôi thẹn đỏ mặt :

- Hi anh Bảo !! Lâu rồi không gặp anh đó nghe, anh đi mô biệt tắm rửa nè ?? vậy mà tui Vi tưởng anh qua cali lạc nghiệp rồi chứ..

- Đâu có.. anh vẫn đi đi về về rửa thôi em...

- Nè.... bạn trai của em đó há Vi ?. Anh ta cũng phong độ..... tốt tướng lắm chứ... em hay thật đấy nhá....giờ này hết "Trái tim mùa Đông " chưa nè ?

Và Phong cũng đang tiếng về phía chúng tôi... Phong Không nói gì.. Nhưng Bảo lên tiếng :

- Vi nè, sao em ngồi đó rửa ?? giới thiệu đi chứ...

- Oh...À.... anh Bảo.... đây là anh Phong.. bạn của em... và anh Bảo bạn lâu ngày mới gặp của Vi đó...

Tui không biết nói gì cả. Eo ơi.. có ai nói chuyện giống tui không tê?... 2 gã bắt tay nhau.. rồi nói chuyện tiếp.. tui thì ngồi đó.. 2 người này nói chuyện sao ăn khớp với nhau rửa.. hmm.m tsk.. tsk.. làm cho tui khó hiểu quá... Bảo vội lên tiếng :

- Thôi... không làm phiền 2 người nữa.... đi chơi vui vẻ nhé.. enjoy your time... Oh by the way.... Phong..." hãy nắm giữ những gì mình đang có trong tay "

Trời đất..... tui tròn xoe mắt không hiểu 2 gã đang nói gì....Bảo bỏ đi, tôi gọi Bảo lại :

- Anh Bảo..... đứng lại cho Vi hỏi tí coi hiih... cái cô bên nớ là ai rứa nè ?? bộ người tàu fải không ?? Anh cũng kén quá hen.. bay chừ quen được cô bạn gái tàu quá dzẽ thương hỉ..

Bảo chỉ cười..:

- Dễ thương đầu bằng em.. của em không được.. nên anh mới bay khắp giang hồ để mong rằng quên hình bóng của em... và nay như em đã thấy đó..

- Trời trời.. anh nói chi nghe ghê rứa hè ?? Làm như em... nhưng mà thôi.... enjoy ur time hí..

- Ồ.. em cũng vậy..

Mãi nói chuyện với Bảo mà quên mất Phong đang ngồi đó , quay về fĩa Phong. Phong chợt lên tiếng :

- Chà.. té ra ở thành phố buồn này có nhiều người để ý.. mên mộ em quá haa.. em nổi tiếng thật đó..

Câu nói bóng của Phong làm tôi miên man suy nghĩ và không hiểu ý của Phong đang nhấn mạnh gì nữa. Tui vẫn thân nhiên im lặng không nói gì..

Phong nói tiếp, giọng đầy thắc mắc :

- Ủa.. Anh nói gì sai sao Vi ? Sao em im lặng thế ? Em cũng biết , anh nói chuyện không khéo như những người bạn của em.. Nếu anh có nói gì sai thì mong em vui lòng bỏ qua nhé..

Tui cười trấn an :

- Ohhh không gì cả.... Don't worry

Thế là tiếng nhạc.." For You I Will" đang vang vọng.. nhạc slow.. loại nhạc này dành cho những đôi tình nhân diu nhau ra sàn nhảy mà thôi.. Còn những người đơn độc sẽ lặng lẽ bước vào trong ngòai nghĩ. Bỗng Phong níu tay tui ra sàn...tui muốn quay đầu lại thì sợ làm Phong thất vọng.. vì bao nhiêu ánh mắt đang nhìn về fĩa chúng tôi.. thế là tui fải theo ý Phong... ánh đèn bắt đầu lơ mờ fảng lạng.. trong không gian tĩnh tứ ấy.. có biết bao nhiêu người chung quanh,.. nhưng trong ánh mắt tui.. tui chỉ thấy riêng Phong mà thôi.

Phong vội nắm lấy tay tôi, giọng nghiêm nghị :

- Vi em !! Cảm ơn em rất nhiều đã mang đến cho anh những niềm vui , từ ngày có dịp quen em tới giờ..... em.. đã sưởi ấm lại trái tim anh.. và cứ thế..mỗi ngày đối với anh như vậy..những lúc anh nghĩ đến em.. nhớ đến giọng nói , tiếng cười nhẹ nhẹ thánh thót của em.. Em biết không....Tim anh như sống lại... Anh biết em chưa chấp nhận anh , chưa cho anh cơ hội để gần gũi. Và cánh cửa lòng em chưa mở...để cho anh bước vào.... nhưng...

Phong kề miệng sát vào tai tôi:

-Nhưng.... anh chỉ muốn cho em biết... anh đã Yêu em rồi... anh iêu em mất rồi... Vi. May I have a chance to be with you ??

Yêu Em..... Yeu Em... 2 tiếng iêu em of gã mới nói ra.. sao tự nhiên làm cho người tôi rụng rời thế này..... người tôi chợt tê dại.. thoáng vui.. nhưng có chút gì đó tui lại không tin được những gì tui mới

nghe.... tui như người mất hồn.. đứng không vững.. tôi vội nhất chân.. nhưng tui lại té xuống.. cũng may anh vẫn níu tay tôi để tui khỏi ngã. Tui chợt như kẻ vờ tỉnh mộng.

Giọng Phong vẫn bên tai :

- Vì.... em.. em sao thế.. em không được khỏe à ?? Thôi anh dìu em vào trong nhé....

- Không.. không... em không sao cả...

Chúng tôi vẫn chậm chậm đi, Phong tiếp tục nói :

- Cho phép anh nói ra những gì anh ấp ủ trong lòng bấy lâu nay, em tin hay không cũng mặc. Nhưng ít ra, anh thấy nhẹ nhàng sau khi tỏ bày những gì anh suy nghĩ về em bấy lâu nay. Kéo sau khi trở về bên đó, anh lại phải tự trách và ân hận. Vì à.. chúng ta quen nhau thật ra chỉ tình cờ.. tình cờ mà thôi.. nhưng cũng nhờ tình cờ ấy mà anh quen được em.. một cô bé.. có cá tính riêng biệt , và dễ thương.. Nhớ buổi đầu tiên tình cờ gặp gỡ , hình bóng of em đã khắc ghi trong lòng anh rồi..Bởi thế, hôm nay anh phải nói ra cảm giác mình trước khi anh trở về nhà. Anh...ăn nói không khéo, mong em tha thứ cho anh.

Những gì Phong làm cho tui không sao cầm được những giọt lệ.. tui cố trốn tránh.. không muốn Phong nhìn thấy những giọt lệ ấy..... nhưng tui vẫn không tin được... tại sao nói cho tui biết chỉ rồi trở về state bên ấy... có phải Phong quá đáng hay không ?? tui quay về phía gã rồi nói :

- Cảm ơn anh đã tỏ bày tâm sự cùng em... em thật sự không biết phải nói sao cho anh hiểu.. nhưng.... nhưng em....

Tôi vội bỏ dở câu.. gã nắm chặt tay tôi... rồi lên tiếng :

- Nhưng em.. em thế nào ?? Em đã có đối tượng rồi ư ?? Hay là anh vẫn chưa đủ tiêu chuẩn để được làm quen với em ??

- Không phải thế... thật ra... em cũng mến anh lắm... nhưng mà em rất sợ khi bước chân vào rồi.. em sẽ không bước ra được.. và em sợ một ngày nào đó em phải mất anh.... Và lúc đó , em sẽ không biết như thế nào..

Nhưng giọt lệ.. lại tuôn rơi.. lần này tui tránh không được Phong đã nhìn thấy.. Phong nhẹ nhàng lấy tay lau những giọt nước mắt đang tuôn chảy của tui...và Phong đã trao cho tui một nụ hôn ấm áp trên má tui , giọng anh êm ái :

- Em đừng lo.. anh hứa.... anh không bao giờ làm cho em buồn, và chúng ta mãi mãi bên nhau không bao giờ xa cách...anh hứa từ nay về sau...em sẽ không có những thời gian đau buồn , và anh hứa không cho những giọt nước mắt của em tuôn chảy đâu...

Phong vội ôm tôi vào lòng... tôi như con mèo ngoan trong vòng tay của anh..nghe được nhịp tim anh đập mạnh, tôi như người đứng lên. Một lúc sau... tôi vội buông cánh tay Phong ra một mạch chạy thẳng ra phía trước..Và Phong đuổi theo sau , 2 chúng tôi.. như trẻ con chơi trò cắt bắt... Cuối cùng Phong đã cướp mất trái tim của tôi rồi, " frozenheart " của tôi.. bấy nhiêu năm nay cuối cùng... Thì Phong đã chiến thắng...cuối cùng cũng có người đã làm cho nó ấm áp tan đi những khối đá bao năm vây phủ tâm hồn tôi.. thế mà..tui thường nói với chúng bạn..

." đừng hòng.. tui nghĩ không ai có thể làm cho trái tim mùa đông này tan đâu mí bà ơi "

Nhưng mà hôm nay thế nào kìa..... hihih Phong thấy tui nghĩ suy đầu đầu, nhưng vẫn cười Anh vội buông tiếng hỏi :

- Ủa em đang nghĩ gì đó.. cho anh biết với...

- Eo ời.. không được mô.. kì ghê. chuyện ni anh không được biết mô tê, nói ra... eo ời kì lắm lắm.....
hihih

Bây giờ tui mới hỏi Phong một câu :

- Ủa ngay mô anh đi rứa ??

- Ở sáng mai anh lái xe về lại bên đó rồi em... tại mấy ngày trước biết được tin Mẹ bệnh nặng đang nằm trong ER đó.. thành ra anh fải về coi tình hình thế nào.. Lúc nào em xong xuôi đưa Mẹ xuất viện xong anh sẽ trở lại đây.. em đừng buồn nha.

- Ohh không có gì.. mà anh nè, bác gái.. có trầm trong lắm không ?? bác gái thế nào rồi.. ??

- Mẹ anh không gì cả... Mẹ có bệnh tim đó , nhiều lúc chuyện gì xúc động là Mẹ như vậy đấy..

- Tội bác gái quá... thật ra Mẹ em cũng như rứa đó, hồi ở VN tui em cũng lo và sợ lắm.. vì Mẹ thường nhập viện.... làm em giật mình luôn... Nhưng cũng may ghê.... từ ngày qua đến đây.. bệnh of mẹ không còn nữa.. tuy đi làm mệt nhọc cả ngày nhưng sức khỏe của mẹ rất tốt và bệnh tim of mẹ , hình như không còn... Anh đừng lo... vậy thì... anh về bên nớ chăm sóc cho bác gái nhé,

Tôi và Phong trở vào trong.. không còn hứng để đi chơi tiếp nữa, tôi muốn về i.. với lý do ngày mai anh ta fải lái xe về sớm mà,...

- Thôi chúng ta về nghe anh... em thấy mệt rồi.. vã lại cũng gần 10g rồi đó, mai anh còn fải lái xe nữa mà..

Chúng tôi ra về, trên đường về , tôi không nói gì... Tay Phong vẫn siết chặt tay tui.. Phong nhìn tui đắm đuối nói tiếp :

- Em à , em có giận anh không ?

- Giận anh chuyện chi rứa ?? bộ anh.... anh có gì dấu em fải không nè ?? Răng tự nhiên hỏi em câu nớ...

- Ở không... tại chúng ta... mới bắt đầu, nhưng anh fải xa em rồi... có fải anh quá đáng không em ??

Nghe Phong nói đến đây thì chợt rụng lòng tôi xe thất lại khi biết được ngày mai anh sẽ về bên ấy... biết anh lúc trở về bên tề có còn nhớ gì đến tui nữa hay không ?? Tuy có nhiều fân vân, cũng như lo ngại.. nhưng tui vẫn cố cười :

- Anh à, anh đừng lo.. em tin anh mà... anh cứ đi đi, đừng lo ngại.. nhưng mà hứa với em... phải gọi phone cho em often đó..nhớ update information of bác gái cho em biết được không anh ?

- uh...Em thật tốt quá

Trời vẫn mưa ngoài kia, thành phố về đêm chợt vắng bóng. Con đường trở nên vắng rứa tề ?? Đi qua đèn đỏ kia là tới nhà tui rồi đó, tui mong thời gian ngừng lại ở đây mãi để tôi được ở cạnh Phong. nhưng... Thế là tui xe đã đậu trước drive way , gõ mở cửa xe và đưa tui vào nhà, mẹ vội mở cửa, gõ vội lên tiếng :

- Dạ chào bác gái , giờ này bác còn thức....

- Ủa.. bác đang định gọi fone về VN đó...

Mẹ tui bước vào trong.. riêng tui vẫn còn đứng ngoài cửa với gã ,

- Thôi em vào nhà đi kéo lạnh bệnh bây giờ...

- Anh đi nhé.. chúc em ngủ ngon..

- Dạ.. anh cũng thế... mai lái xe cẩn thận nhé anh...

Tui bước vào trong đứng bên song cửa, nhìn gã đang de xe.... tui thấy rất vui.. một hạnh phúc chọt len lén vào lòng... thật khó tả... không lẽ tình yêu.... đã đến với rồi chẳng ?? Tui bước vào phòng, khép chặt cửa lại.. thấy bé Oanh đang ngon giấc ngủ say. và thế tui làm những thủ tục như mọi bữa trước khi lên giường..... tui nhẹ nhàng bước chân... và cô vẫn nhỏ cây đèn ngủ lu một tí , nằm trăn trở như thế mãi.. vậy mà cũng gần 1 giờ rồi đây.. không sao nhắm mắt được tui lại suy nghĩ vu vơ

" Chắc giờ này anh ấy ngủ rồi phải không ??, hay là vẫn còn thức giống tui ?? "

Bỗng tiếng cell phone vang vọng lên , làm tui giật cả mình.. vội pick up , kéo bé Oanh wake up...

- Hello

- Em.. Vi há ?? em ngủ chưa ??

- Dạ... em còn thức.. gì đó anh... anh chưa ngủ à ??

- Uh huh... anh cũng muốn ngủ lắm chứ, nhưng anh ngủ không được.. tại anh cứ nghĩ về em hoài , nhớ em quá... nên vội gọi em.. không biết em đã ngủ chưa hay còn thức !!!

- Em vẫn thức.... em.. cũng không ngủ được...

- Vậy nói chuyện với anh nhé em.... nhưng nói chuyện thế em có bị 2 bác la không ??

- Ohh không chi đâu.. em ở trong phòng em cách xa phòng ba mẹ mà, anh yên tâm

- Vậy tốt...

Thế là chúng tôi trò chuyện... cũng 2 tiếng..... nói toàn chuyện trên trời dưới đất không à ,, Phong kể cho tôi biết chuyện tình thời xa xưa của anh....và thế.... la xong 2 tiếng trò chuyện.. giờ này tôi cũng mệt mỏi..mắt cũng đừ rồi..

- Anh nè, thôi khá khuya rồi đó , anh ngủ sớm mai con phải lái xe nữa mà.. thôi mình cúp phone nhé anh..con mắt em không handle nổi được rồi vả lại mai em phải lên tiệm để làm đó mà,

- Ừ hứ.. wow mới đó cũng 1 giờ rồi à, nhanh ghê ta... thôi vậy nói chuyện với em xong anh anh cũng ngủ yên rồi đó , thế thì em ngủ ngon nhé... good nite and sweet dreams em... I Love You..

Giọng nói ngọt ngào của Phong như đưa tôi vào cõi mộng mơ xa xăm tuyệt đẹp.

Tôi nhẹ nhàng chúc anh :

- Good nite anh , and sweet dream too.

Thế là qua một đêm, chỉ một buổi tối thôi mà có quá nhiều chuyện xảy ra quá. Vui, buồn lẫn lộn thế kia.... tuy tôi cũng khá mệt và muốn có một giấc ngủ bình yên, nhưng không hiểu sao, tôi cứ nằm trăn trở hoài. Đầu óc tôi lẩn quẩn nghĩ đến Phong.... Sáng mai.... đúng thế , sáng mai anh đi rồi. Riêng tôi ở lại đây...

chuyện của tôi với anh mới vừa nhen nhún bắt đầu thôi. Nhưng mới đó mà phải tạm thời xa cách rồi.. Nghĩ tới đó, lòng tôi buồn vơi vợi. Nhưng tôi thông cảm cho Phong... Cứ nằm miên man suy nghĩ như thế mà tôi đã thiếp ngủ lúc nào không hay..

Sáng đến , chuông đồng hồ đánh thức tôi dậy. Người tôi như đờ cả. Tôi chỉ muốn ngủ tiếp mà thôi. Nhưng tôi cũng ráng mò dậy để đi học và bắt đầu một ngày mới.....Đang chuẩn bị xe từ trong garage ra thì tiếng phone bỗng reo lên. Nhận ra số phone của Phong hiện lên , lòng tôi bỗng vui làm sao.

- Hello

- Chào em, tối qua ngủ ngon không em ?? Đi học chưa hay là còn ngủ vậy nè ??

- Dạ tối qua há , cũng được thôi, rứa còn anh thế nào nè ?? ngủ ngon không ??

- Uh huh , ngon lắm em !!

- Anh đang ở mô rứa ?? Chưa đi hay sao ?? Em.. em đang xe ra garage để đi học nè, nhưng phone reng nên em vẫn còn ngồi đây

- Vậy há em !

- Dạ !

- Anh gọi cho em trước khi em đi học đó mà, thôi anh cũng chuẩn bị ăn sáng và đi đây, vậy thì em đi học đi nghe, có chi thì tí chiều anh sẽ gọi em nhé..

- Okie anh ! Thôi vậy anh lái xe cẩn thận nhé ,

- Bye em iêu

- Bye bye anh !

Thế là một buổi sáng trôi qua.. Bắt đầu một ngày mới của tôi là như thế đấy. Có vài tình iêu là như thế không ? Tôi tự hỏi lòng mình... Chiều lại đến anh gọi cho tôi biết anh hiện đang ở đâu.v.v. tôi vui lắm.. tuy hôm nay tiệm cũng khá đông khách, nhưng những lúc rảnh thì anh gọi cho tôi và tôi cũng tranh thủ một tiếng trò chuyện với anh.....Anh đã đi, và còn đây một mình tôi mà thôi, chuyện giữa tôi và anh Phong mới bắt đầu.. nhưng sao tôi thấy có một cái gì đó thật khó hiểu... ngồi trong tiệm mà đầu óc của tôi nghĩ quần hoài..

Trên đường lái xe về nhà thì tiếng phone lại reng inh ỏi , thấy số phone thật lạ hoặc làm cho tôi không muốn pick up , nhưng cứ reo riết nên lần thứ 3 tôi lại nhắc phone :

- Allo ?

- Vi ?

- Yes, this is her, may I ask who's calling ?

- This is Quang... remember meh ??

Tôi cười :

- Ohh Quang , yes of course I do remember you, so how you been doing lately ??

- Great, You busy or something ??
- No , not at all, I 'm on my way home now
- Reallie ?
- Uh huh , Vi mới đi làm về
- Thế à, sao rồi Vi khôe không vậy ?? 2 bác vẫn thường chứ ?
- Dạ , cám ơn ba mẹ Vi vẫn thường
- Buồn ghê ta , Quang gọi đến nhà Vi mấy lần, nhưng không lần nào được trò chuyện với Vi cả, chắc dạo này Vi bận rộn lắm hay sao ?

Nghe giọng nói của Quang hình như đang trách tôi thì phải.

- Cũng không hẳn , dạo này sau khi hết lớp thì Vi chạy lên tiệm nails của bà chị để help, thành ra ít khi ở nhà lắm..
- Thế à..
- Ủa dạo này anh thế nào rồi ?? Qua bên nớ cuộc sống vui vẻ chứ ?? Có chi vui chưa nè ?? Nghe nhỏ Ngọc nói anh chuẩn bị send out thiệp hồng cho tụi nay rồi fải không ?? hihi
- Ý trời.... sao Ngọc lại biết nhanh rứa ta ?
- hiih anh cũng biết mà, nhỏ Ngọc chuyện gì she cũng biết mà , cung cấp news lẹ lắm đó anh
- ohhh
- À mà nè, sao anh biết cell phone của Vi hay rứa ??
- Lúc nãy gọi về nhà Vi đó, nhưng bé Oanh nói em không có ở nhà, rồi anh xin số cell phone của em
- Vậy há...?
- Vi đang ở đường nào rứa ?? gần tới nhà chưa ?
- Ohh vẫn còn trên highway thôi..
- Có chi không anh ??
- ohh không gì cả , anh chỉ hỏi thôi..
- Thôi Vi fải off fone rồi đó, tại buổi tối mất Vi kém lắm, thành ra vừa nói phone va lái xe thì Vi rất ngại, vậy có chi lúc nao mình nói chuyện sau nghe,
- Ohh thế há... okie, vậy thì lúc nao anh sẽ gọi cho em sau nhé.... lái xe cẩn thận.....
- okie, bye ha

Sau khi cúp phone với Quang xong thì tôi chợt nghĩ đến anh thật nhiều, không biết anh đã tới nhà chưa, và không biết anh đang ở đâu.. bao nhiêu chữ không biết...không biết kia cứ ở trong tôi mãi...tôi ngồi lái xe mà miệng nhấp theo điệu nhạc trong máy , do ca sy Nhu Quỳnh đang hát

Đời nào đẹp hơn chữa yêu
Trời nào rộng hơn chữ yêu
Tình đôi ta như sông như suối
Tình đó có ướp nắng xanh trên trời
Một lần gặp nhau đã yêu
Một đời gần nhau vẫn yêu
Tình mình cho nhau vĩnh viễn bất chấp không thời gian

Tui mỉm cười với chính mình.
Về đến nhà, bé Oanh hôm nay thật lạ thay.. nó chạy xuống dưới garage gặp tui rồi cười thật khoái chí :

- Chi Vi ơi.... lúc này ba gọi phone cho bác Thành ở cali đó, hiihihi,

Rồi bé Oanh cười hiihihi bỏ lỡ những gì đang nói

- Ừ hứ... có gì không em ? Ba gọi qua cali thăm bác Thành thôi mà, đâu có chi mà em vui thế kia

- Không fải đâu chị ơi.. bác Thành hình như có nói chuyện gì với ba đó , bác ấy hỏi con dâu của bác có ở nhà không đó sis.

Tôi tròn tròn mắt lên, khi nghe bé Oanh nói :

- hmm.m.m thế à...

Tôi vội nghĩ thầm

" Trời đất có thiệt không đây, bác này cũng kì ghê, lúc nào gọi phone đến nhà tui hay là ba gọi qua bên nó thì bác lúc nào cũng gọi tui là con dâu của bác cả , eo ơi... thật khó hiểu quá.. "

- Và còn nữa sis :

- Ừa chi rứa em.. em nghe nói 2 tuần nữa bác Thành và anh Tuấn sẽ qua nhà mình chơi đó sis ạ

Trời !..Gì nữa đây ! Tôi nghi ngờ quá..

- hiihi qua coi mắt coi dâu đó,

Tôi nói giọng nghiêm nghị :

- Nè.... nè em đừng có nói bậy nhé , lần sau đừng giỡn kiểu nó nghe, không thôi sis cho ăn đòn đó nghe

Tôi vẫn không nói gì , những gì bé Oanh nói làm cho tôi suy nghĩ khá nhiều..... và một cảm giác gì đó khiến tôi thật lo ngại làm sao... nhưng mà thôi , chắc không có gì đâu...! tôi tự trấn an

Một ngày trôi qua rất chậm , tôi không thể ngờ được. Hôm nay tự dưng tôi không vui chút nào, tâm hồn không được thanh thoi gì cho mấy. Một ngày thoi sao mà tôi thấy rã rời thế này ?? , Có lẽ hôm nay làm nhiều quá nên mệt chẳng ?.. hay là có điều gì đó sắp xảy ra ?

Tình cảm giữa tôi và Phong thật tốt đẹp. Từ ngày anh ấy đi tới nay, mới đó mà cũng đã 2 tháng rồi. Trong 2 tháng qua anh ấy vẫn gọi phone cho tôi thường , sức khỏe của bác gái đang còn nguy hiểm nên tôi một

mực khuyên anh ở lại bên ấy lo cho bác gái rồi có chuyện gì sẽ tính sau. Nhưng anh ấy lại buồn bã vì không thể gặp tôi..Anh ấy rất nhớ nhưng đến tôi. Bao nhiêu đó cũng quá đủ rồi phải không ? Với tôi, đó là một niềm vui không tả được bằng lời nói.

Hôm đó là một ngày cuối tuần rất đẹp. Tôi rất ngỡ ngàng khi gặp anh trước giáo đường sau buổi lễ... Tôi rất vui.. nhưng tôi lại đem lòng giận dữ vì anh đã không cho tôi biết một tiếng...

Tôi liền cau mày tỏ ra hờn giận quay gót đi.

- Vi - Phong gọi tôi ở phía đằng sau.

Tôi vẫn làm lơ.
Phong chạy lại gần, kéo tay tôi lại.

-Em..

Tôi dừng bước, nhìn anh hờn trách.
-Anh về..sao không báo cho em biết thế ?

Anh trả lời tôi , giọng anh tha thiết :

- Anh mới trở lại tối qua thôi em , lúc hai giờ khuya.. nên anh không gọi cho em được, anh nghĩ giờ đó chắc hẳn em cũng ngủ rồi..

Tôi không nói gì. anh thấy vậy nên vội trêu ghẹo :

- Ủa.. cô bé.của anh hôm nay sao thế ?? Gặp anh không vui hả, hay là cô bé đang hờn trách sao không gọi cho em ??

Cách nói chuyện của anh làm cho tôi không sao che giấu được nụ cười ấy :

-Anh xấu quá..ai thêm trách anh..

Anh vội nắm tay tôi, với nét mặt thật u buồn :

- Em à !! Chắc mẹ anh không sống được bao lâu..

Nghe anh nói tôi thấy ghen ngào và thương bác gái vô cùng. Tuy chưa có gặp bác gái lần nào cả.. nhưng chỉ có đôi lúc được trò chuyện với bác qua phone mà thôi. Nhưng tôi mến bác gái vô cùng.

Không khí lúc ấy chợt thay đổi hẳn.Tôi và anh vẫn đứng đấy nói chuyện, anh vội cười nhẹ cố xua đuổi cái không khí trầm lắng như thế, anh vội lên tiếng :

- Ủa 2 bác không đi chung với em sao ??

Tôi cười :

- Oh ba mẹ em và 2 nhóc đi Oklahoma City chơi gần tuần nay rồi....

Anh dò hỏi :

- Ủa sao em không đi chung cho vui ?

- Không được em bận đi làm và....

Tôi vội ngừng câu nói... anh vội tiếp câu:

- À ha... có phải hôm nay biết anh về nên ở nhà không nè..

- hihi...xí.. không zám mô

- Thế còn anh thế nào ?? Đi lẻ một mình hay đi chung với anh Hùng ??

- Uh huh... anh đi chung xe với Hùng đó

- Rứa Thủy có đi chung với 2 anh không vậy ??

- Có chứ.. chuyện gì không em ??

- Ồ.. không chi cả.. em chỉ hỏi xuông miệng thôi..

Anh Hùng và Thủy từ xa đang tiến về phía chúng tôi... Thủy vội lên tiếng reu re:

- Anh Hùng thấy không ?? 2 người họ đứng đó nói chuyện nãy giờ.. em thật khâm phục đó nhé...2 người họ gặp nhau mừng quá nên đứng đó trò chuyện nãy giờ

Anh Hùng vội lên tiếng:

- Thủy à ! Em đừng chọc Phong + Vi chứ.. làm 2 người họ đỏ mặt hết rồi đó nhé.. Sao đây đi chung với tụi này không hay là....2 người muốn đi riêng ??

Bấy giờ Phong mới hé môi :

- Uh huh , cũng được.. thôi chúng ta ghé quán Perking ăn nhé.....

Rồi quay về phía tui anh dò hỏi :

- Okie em ?

Tôi vội trả lời :

- Sao cũng được

Thế là Thủy đi chung với Hùng, còn anh.. và tôi đi chung... ngồi trong xe tui không nói gì cả , suy nghĩ lung lung... lâu lâu anh lại nắm chặt tay tôi rồi nhìn tôi đắm đuối.. làm cho tui thấy không được tự nhiên gì cho mấy, tôi vội hỏi anh:

- Ủa chuyện chi mà anh nhìn em dữ rứa ??

- Không gì cả...anh thấy em dạo này gây hơn trước nhiều.. muốn ngắm kỹ em tí xíu đó thôi mà.....bộ em không cho anh ngắm em sao ?

- Thôi đi anh , anh thật là miệng lưỡi quá à...

Anh nói nhỏ :

- Em nhớ anh không vậy Vi ??

Tôi e then , giọng dè dặt :

- Chi rứa ??

- Thì anh hỏi cho biết đó mà, coi có ai nhớ đến mình không đây thôi

- Không.... em không nhớ anh.... và em chưa bao giờ nhớ anh cả...

Phong giả vờ tỏ ra nét mặt ủ rũ khi nghe tôi nói thế:

- Hmmmm.m thế à, tiếc thật.. thế mà cứ vào mỗi buổi tối anh lại tưởng tượng sẽ có một cô bé ở bên tôi ngồi ưu tư một mình trong phòng vắng nhớ đến anh chứ..ai ngờ..

- Xí.... không có chuyện nhớ mô anh... hihih

Anh không buông tha, anh vội tiếp:

- Thà rằng em đừng trả lời chi thì anh biết được em thế nào, chứ câu trả lời " Xí " lúc này của em đã cho anh biết hết rồi... cảm ơn cô bé nhiều nhé...

- Sao lại gọi em là cô bé rứa ??

- Thì tại anh muốn em..lúc nào cũng là cô bé của lòng anh mà thôi.. em hiểu không ??

- Aaah thôi đi anh.... hãy buông tha em.. anh nói chuyện ngọt quá.. em không chịu nổi đâu nghe, chắc là gặp ai anh cũng sweet talk kiểu nói với người ta chứ gì...??

- Không !! Promise không có... Only you my dear..chỉ riêng em mà thôi , hãy tin anh đi Vi.

Vừa dứt câu nói thì đã đến quán ăn.. thế là tụi nay vào trong.....hôm nay là ngày gì bỗng dưng tôi vui thế này, tui tự hỏi chính mình :

- Chắc gặp được anh ?? bao nhiêu ngày nhưng nhớ nay gặp được anh, bao nhiêu chờ đợi úp ỹ trong lòng bấy lâu nay..Tôi trông chờ mãi..và ngày hôm nay cũng đã tới ư ??

Thấy tôi ngồi với nét mặt suy tư , nhỏ Thủy vội kêu lên:

- Ahèm..... Vi..... đang ngồi suy tư chuyện gì thế ?? Có anh ngồi bên cạnh mà còn.....??

- Còn gì thế Thủy.. sao vội ngưng câu nói ??

- hehehe không có chi, em chọc Vi thôi anh.. nhưng mà nè.. bây giờ em hỏi tội anh đó nhé...

- Sao trở về bên nó bấy lâu giờ này mới get back here vậy... anh có biết.. anh thật nhẫn tâm với cô bé Vi của tụi này không há ???

Anh tròn tròn mắt :

- Chuyện gì thế Thủy ?? nhẫn tâm à... hihih

Rồi anh quay nhìn về phía tôi, tôi vội trấn an

- Ê.... Thủy.. bồ nói gì thế.. vừa thôi nhé, đừng thấy tui ngồi im rồi làm tàng nghe hihih

- Kìa.. kìa anh Phong thấy không ?? hôm nay ỷ có anh bên cạnh nhỏ Vi.....làm oai rồi đây..

Bấy giờ anh Hùng mới lên tiếng :

- Chà.. chà cho anh xin đi nhé 2 cô bé dzẽ thương kia ơi.. gặp nhau lúc nào 2 em cũng có chuyện để talkin hết ta..... không quan tâm gì đến 2 anh này cả..

Thời gian cứ thế trôi qua mãi, chúng tôi sau khi dùng trưa xong thì chia tay nhau ở đó... Thủy đi chung với Hùng.. Riêng còn lại tôi và Phong... anh lên tiếng:

- Thôi chúng ta về nhà em nhé... anh nhức đầu quá em ạ !

Tôi vội nói :

- Dạ... thôi mình về nghe anh... ủa răng rồi, nhức đầu lắm không rứa ??

Anh cười:

- Không có gì đâu em. Chỉ hơi có tí nhức đầu thôi, em đừng lo.

Phong chở tôi về, nhà vắng teo không có ai cả.. chợt anh ngồi bệt xuống sofa một cách mệt nhọc làm cho tôi quá quan tâm :

- Anh..... Anh không sao chứ ?? Em lấy thuốc cho anh nhé.. hay là anh vào phòng của Hoàng nằm nghỉ chút đi, chắc tối qua lái xe nên thiếu giấc ngủ nên giờ anh thấy mệt đó..

Anh không nói gì, bỗng dưng Phong kéo tay tôi ngồi xuống bên anh.. Anh hỏi tôi:

- Em à !! Có chuyện này.. anh muốn hỏi em..

Câu hỏi của anh làm cho tôi quá mơ hồ và có một chút gì đó lo sợ.

Anh tiếp :

- Em.....! Mẹ anh rất muốn được gặp em lắm.. trước khi anh qua đây mẹ anh cứ dặn anh hoài , làm sao xin phép 2 bác cho em qua đó một chuyến... em... em nghĩ thế nào ?

Tôi rất ngỡ ngàng khi biết được mẹ của anh có nhã ý muốn gặp tôi, nhưng tôi lại lo sợ không biết chuyện gì đây ?? Lỡ người nhà của anh gặp tôi rồi sẽ sao đây. Anh không thấy tôi phản ứng gì sau câu hỏi của anh.. Phong nhìn tôi hỏi :

- Em nghĩ gì đó ?

- Ồ..không gì cả anh..... Nhưng anh nè... em...em...

Anh chợt như hiểu được tôi đang nghĩ gì , anh nói tiếp:

- Em đừng lo.. anh sẽ xin phép 2 bác cho em đi một chuyến...

Tôi vội thở dài, tựa đầu vào ngực anh, anh vuốt nhẹ lên mái tóc dài của tôi anh không nói gì. Chúng tôi chỉ im lặng... Riêng tôi chợt có chút gì đó vui lên lên, nhưng bỗng linh tính cho tôi biết sẽ có những điều không vui sẽ xảy đến cho anh và gia đình...Bỗng dưng tiếng phone lại vang lên, làm cho tôi giật cả mình... anh thấy tôi vẫn còn ngồi yên ở đấy, nên anh vội pick up phone:

- Allo

Đường giây bên kia trả lời :

- Hoàng đó hả cháu ? có ba cháu ở nhà không vậy ?

Anh lễ fếp trả lời phone:

- Dạ ! bác nói chuyện với Vi nhé

Anh vội đưa phone cho tôi anh bảo:

- Em... có phone nè, bác nào muốn gặp ba em thì fải

Tôi vội cầm phone rồi lên tiếng:

- Hello... À dạ cháu chào bác.... bác và gia đình khỏe chứ ?

Bác Thành vui cười :

- Ohhh bé Vi... con dâu của ba.... con khỏe không ? Học hành thế nào rồi ?

- Dạ cảm ơn bác đã hỏi thăm.. cháu vẫn thường, thưa bác..

Bác Thành tiếp :

- Ba con có ở nhà không ?

- Dạ ba mẹ và 2 nhóc đi Oklahoma city chơi tuần nay rồi, chắc chiều sẽ về đến

- Thế à..... sao cháu không đi chung cho vui vậy ?

- Cháu cũng muốn lắm, nhưng... tại cháu còn đi học và đi làm thành ra fải chịu thôi bác à

- Thôi, chắc cháu đang bận tiếp bạn, vậy thì cháu nhắn với ba là bác có gọi nhé

- Dạ... cảm ơn bác nhiều... chúc bác một ngày thật vui vẻ nhé

Cúp phone xong.. anh tỏ ra không được vui.. Tôi chợt không biết chuyện gì đã xảy ra.. tôi vội thăm dò :

- Nè... anh Phong.. anh sao thế... còn nhức đầu hả anh ?

Anh vẫn không nói gì... một lát sau anh nói với giọng như hờn trách :

- Em.. em có hôn ước với ai rồi sao con dâu của ba ?

Tôi giật mình lên khi biết được anh đã nghe được những gì trong phone lúc nãy... tui cười :

- À ha... có người đang ghen kìa

Anh vẫn ngồi im, vẫn giữ nét mặt thật trầm lặng làm cho tôi thấy khó chịu, khi anh vẫn hiểu lầm như thế... tôi vội cau mày :

- Anh nghĩ chi đây ??

Rồi tôi vội bước thẳng vào phòng đóng cửa lại, riêng anh vẫn ngồi yên chỗ đấy, một lúc sau anh bước đến gõ cửa phòng tôi.. cóc...cóc..cóc

- Vi... em mở cửa đi, đừng giận anh mà.. anh chỉ giận em tí thôi.. chứ anh đâu có giận hay hiểu lầm em chi mô tề... mở cửa đi cô bé.. anh xin lỗi em mà

Tui đứng trong này mà lòng cảm thấy vui làm sao, vì giọng nói của anh đang giả tiếng Huế dễ năn nĩ tui... tui cười khúc khích, trong dạ thật khoái chí, tui vội nghĩ thầm :

" À ha.. cái anh ni thật đáng ghét, chuyện không là gì, rứa mà... không được vui rồi "

Rồi một lúc sau anh không phản ứng chi cả. Sự im lặng làm tôi thật buồn lòng. Tôi ngã người xuống giường, đưa mắt nhìn lên trần nhà trắng xoá rồi nghĩ vu vơ. Bỗng丁ưng tiếng điện thoại di động lại vang lên inh ỏi, làm tôi giật cả mình. Tôi vội cầm phone lên thì thấy nó hiện lên chữ private, không biết là do ai gọi. Giờ này chắc nhỏ Ngọc gọi phá chứ không ai cả. Nghi thế tôi nhắc điện thoại lên nghe với giọng nhí nhảnh :

- chi rứa cô bạn dễ thương của tui ??

Đường dây phone bên kia không nói chi cả. Tôi thấy làm lạ. Thông thường khi nhỏ Ngọc nghe tôi nói nhỏ dễ thương là nhỏ cười khoái chí lắm mà ? nhưng sao hôm nay im re vậy ta ?? tui thắc mắc.. Bỗng có tiếng nói thật nhỏ nhẹ :

- Vi em ! giận anh há ?? Đừng thế mà, anh giận tí thôi,

Tôi vẫn không phản ứng gì sau khi nghe anh nói , rồi anh vội tiếp:

- Em à , ra mở cửa cho anh đi, lúc nãy anh ra ngoài đứng hút thuốc, nhưng ai ngờ đâu lỡ tay nên cửa nó lock , nên anh không vào lại trong nhà được, đứng ngoài này giờ lạnh quá nè, bệnh rồi đó người yêu nhỏ của lòng anh ơi..

Tôi hoài nghi :

- Thật không rứa ?? thấy chưa... em khuyên anh bỏ hút thuốc bao nhiêu lần rồi nhưng anh nào nghe em chứ, bây giờ thấy cái khổ của nó chưa anh ? Nó hoàn toàn không tốt cho sức khoẻ..

- Được rồi bà xã của anh, anh sẽ vì em và bỏ hút thuốc được chưa nè ?? mở cửa cho anh nhé

Tôi nũng nịu nói:

- Xí.... ai là bà xã của anh, nói tầm bậy... em còn giận đó.

Tôi vừa nói, vừa mở cửa phòng đi ra, thì chợt thấy anh đứng trước cửa phòng tui, trên tay thì đang cầm phone, tôi thấy ngỡ ngàng làm sao khi 4 mắt đang chăm chăm nhìn nhau. Anh vội tắt điện thoại. Đang lúc ấy tui cũng định đóng cánh cửa lại, thì đã anh ôm chầm lấy tôi , giọng anh âu yếm :

- Anh giận với em chút thôi, làm gì giận anh thế này, nhưng khi em giận, thấy em cũng khá dễ thương, dễ thương làm sao ấy...

Tôi tròn tròn mắt sau câu nói của anh

- Xí !! mô.... mô em đâu có giận anh mô nè, em cũng đang giận với anh đó thôi hihhi, ai biểu anh.. ai biểu anh đáng ghét làm chi rứa

Tôi vội đẩy anh ra.... và bước thẳng vào trong.. còn anh cũng bước theo sau, vào trong anh đi vòng vòng ngắm bức tranh tui treo trên tường, anh mân mê tấm ảnh của tôi rồi vội khen:

- Wow..... em khéo quá hen.. cách trang trí phòng của em rất đơn giản, nhưng có gì đó thật lôi cuốn và trông hay làm sao...

Tôi nhìn anh mỉm cười...

Ngày tháng cứ thế trôi qua, những buổi sáng anh thường đến đón rước tôi đi học, và cứ kéo dài đến như thế được 2 tháng.. Một ngày nọ thật đẹp trời, sau khi tan lễ thì nhóm bạn chúng tôi tổ chức một cuộc picnic nho nhỏ, có thể gọi là class reunion, nên bạn bè tứ phương đều có mặt thật vui làm sao, trong đó có cả Quang và những người bạn đi học, đi làm ở phương xa cố gắng để về họp mặt, tôi rất vui, lúc này anh đã quen hết tất cả những người bạn của tôi, nhưng hình như ngày hôm ấy anh không được vui gì khi anh đối diện với Quang tình cảm dành cho tôi phơi bày rõ ràng như thế, tôi vẫn không nói gì, tôi cứ hờ hững với Quang, và chắc tôi thấy vui nhộn quá nên có nhiều khi tôi lơ là với anh, nên anh có một cảm giác lẻ loi thì fair... Sau khi buổi picnic về thì nhận được cú phone của em gái anh gọi, biểu anh fair về gấp, mẹ anh có chuyện. Ngay tối hôm đó anh ghé nhà gặp ba mẹ tôi để xin phép:

- Chào 2 bác, cháu có chuyện mong được thưa với 2 bác, thứ Sáu này cháu fair bay về nhà lại vì mẹ cháu đang cần cháu về, thưa 2 bác... mẹ cháu rất muốn được gặp Vi, xin 2 bác cho Vi qua bên nhà cháu được không ?

Mẹ hỏi:

- Thế à, mẹ cháu nay thế nào ??

Bây giờ ba mới lên tiếng :

- Ở chuyện đó bác không thành vấn đề, bé Vi nay nó cũng trưởng thành rồi, 2 đứa quen nhau cũng lâu rồi, nay mẹ cháu có chuyện bé Vi fair qua thăm mới đúng, thôi vậy 2 đứa sắp xếp về gấp kéo trẻ và người nhà lại trông.

Chàng tỏ vẻ thật vui mừng :

- Dạ, vậy cháu xin cảm ơn 2 bác rất nhiều,

Chàng nắm tay tôi, tôi chỉ nhìn anh rồi lại quay qua phía ba mẹ :

- Dạ con cảm ơn ba mẹ rất nhiều

Thế là tôi và anh lấy vé bay về bên đó, ở trên máy bay tôi thật sự lo và có một cảm giác kì lạ, tôi thật không an tâm tí nào, tôi thấy bối rối làm sao

Về đến nhà anh, mọi người ai cũng tỏ ra thân thiện với tôi lắm, làm cho tôi thấy nhẹ phần nào, ba anh vội lên tiếng :

- Thôi 2 đứa đến hospital thăm mẹ đi con, mẹ muốn gặp 2 đứa lắm

- Ba à ! Để cho Vi nghỉ tí đi ba mới về chắc hẳn Vi còn mệt đó,

Tôi cười nhìn anh :

- No..... em không có chi mô, chúng ta đi thôi anh, em okie mà, không gì đâu, anh đừng lo

Chúng tôi vội đến bệnh viện thăm mẹ anh. Tôi rất ghét vào nhà thương lắm, chắc có lẽ hồi xưa nhà thương có thể nói là nhà của tôi thì fair, vì tháng 30 ngày thì tôi ở nhà thương hết 27 ngày rồi. Nhưng không gì, tôi vội trấn an và bước cạnh anh, vào trong thấy mẹ anh thật yếu ớt, xanh xao.. ôi thật tội nghiệp.

Nhìn bác gái như thế tôi chợt xót xa vô cùng, nhớ lại ngày xưa mẹ của tôi cũng thế, nhưng tôi thật may mắn nay sức khỏe của mẹ hoàn toàn bình phục..anh níu tay tôi bước cạnh bác gái , bác nắm tay anh rồi níu tay tôi , bác cất tiếng nhỏ nhẹ

- Vi, cháu đấy à,

- Dạ.. cháu chào bác.... bác thấy thế nào rồi ?

Chợt nước mắt của tôi lại tuôn rơi, tôi cố giấu những giọt nước mắt ấy, nhưng không được, bác đã nhìn thấy và anh cũng thế.

Có phải tôi thật không đúng lắm hay chẳng, tự nhiên lại khóc, sao thế ?

Bác nắm chặt bàn tay của tôi , rồi bác tiếp câu nói :

- Vi , bác nghe thằng Phong nó nói về cháu rất nhiều, bác biết nó rất yêu, quý trọng cháu, nó nhiều khi bẽ ngoài tỏ ra cứng rắn, nhưng thật ra trong lòng của nó mềm... mềm như cọng bún.. nếu bác có bệnh hệ gì thì cháu...

Lời của bác nói, tự nhiên làm cho nước mắt của tui lại tuôn rơi nhiều hơn nữa, tôi chẳng biết làm gì đây và nói nhưng gì đây bây giờ, nhưng tôi cũng ráng.. ráng nói :

- Bác... bác đừng nói thế, bác sẽ bình phục , bác không có chuyện gì đâu... bác đừng nên nói như thế

Bác vội tiếp:

- Không... cháu để bác nói kéo không kịp, bác chỉ muốn gặp cháu , bác muốn gặp mặt đưa con dâu tương lai của bác... rất tiếc bác không có mặt trong ngày trọng đại của 2 đứa...

Anh ngồi im không nói gì, cuối cùng anh chợt lên tiếng :

- Mẹ.. mẹ không gì đâu , mẹ đừng nói thế , mẹ sẽ mạnh khỏe và nhận diện con dâu mà, mẹ..... con van mẹ đừng bi quan..con van mẹ đừng nói những lời tang thương như thế...

Sau câu nói đó của Phong thì không khí trong phòng ngưng đọng hẳn..... Phong ngồi lặng thinh không nói gì, cuối cùng anh chợt lên tiếng :

- Mẹ.. mẹ sẽ không sao đâu. Mẹ đừng nói thế nữa. Mẹ sẽ hiện diện trong ngày vui của chúng con và uống được ly trà của con dâu mà. Mẹ...Mẹ hãy bình tâm mà dưỡng sức khỏe nhé mẹ.

Sau chuyến thăm mẹ của Phong tôi đã trở về lại nhà. Riêng anh vẫn ở lại để chăm lo cho mẹ. Trước khi ra đi, bác gái cứ dặn dò tôi rất nhiều, làm tôi có chút xao động gì đó, vả lại thấy bác gái cũng như gia đình của anh mến thương tôi , đã tạo cho tôi một cảm giác thật thân thiện. Như thế làm cho tôi không muốn ra đi tí nào, nhưng mà cuộc gặp gỡ nào rồi cũng chia ly mà thôi....Khi trở về bên này lại thì tình cảm giữa tôi và anh lại thân hơn mỗi ngày, nhưng người thân của anh cũng thế, nhiều khi tôi thăm nghĩ thăm, có lẽ là gì quan hệ của chúng tôi..Rồi tôi mỉm cười với chính mình.....

Tối thứ 6 trên đường đi làm về, trời bắt đầu đổ mưa, từng tiếng xấp xét vang dội, và những lần sét đánh như bõ trên đầu làm cho tim tôi nhảy loạn xạ. Tôi rất sợ nghe tiếng xấp xét vang dội như thế... Trời vào đêm tôi lái xe không được vững mà có xấp xét như rứa là không ổn rồi, tuy vẫn từ từ cầm tay lái. Cổ trấn an mình nhủ thầm tất cả sẽ không sao..sẽ không sao.....

Khi tôi chợt tỉnh tôi mới biết tui hiện đang ở trong bệnh viện..Tất cả quanh tôi điều màu trắng toát. Cái mùi khó nuốt của bệnh viện làm tôi thất hoảng sợ. Tui như là không nhớ chuyện gì đã xảy ra trước đó.

Tôi đưa mắt thật yếu ớt cố nhìn xung quanh căn phòng, rồi sau tôi lại quay qua nhìn mẹ, tôi vội lên tiếng :

- Mẹ... mẹ ơi rằng mà con lại ở đây rứa ?? Con ở đây lâu chưa rứa mẹ ??

Mẹ vẫn thản nhiên không nói gì, ánh mắt mẹ thật thâm trầm, chắc tối qua mẹ không có giấc ngủ , mẹ nói giọng nhỏ nhẹ ;

- Ở con nằm ở đây từ tối hôm qua cho tới bây giờ chứ đó.

Tôi cố trở mình qua lại, nhưng than ôi cái chân của tôi không nhấc lên được, và tôi như người bất động, không có chút cảm giác chi cả... chợt thấy ba đứng bên cạnh tôi. Ôi !.. Ba sao tiêu tụy hẳn ra thế kia , chắc tối qua ba mẹ ở đây với tôi cả đêm sao ?

Lòng tôi chợt nhói đau khi biết được chân của tôi không còn lay động, hay còn cảm giác gì cả...chắc có gì không ổn rồi sao.?.....Rồi bỗng dưng nước mắt vội tuôn rơi.. tôi không nói gì, thấy thế nên ba vội bảo :

- Con nằm nghỉ đi, đừng suy nghĩ nhiều, con còn yếu lắm, con nên tỉnh dưỡng cho khỏe. Thôi bây giờ ba mẹ về lo cho 2 em đi học, rồi có gì trưa mẹ lên với con nhé

Tôi vẫn không nói gì, sau một lát tôi yếu ớt trả lời :

- Dạ, ba mẹ cứ yên tâm về lo cho 2 đứa ở nhà rồi nằm nghỉ tí đi, con không sao... ở đây nếu con cần gì con sẽ gọi y tá vào

Mẹ vội vuốt nhẹ lên mái tóc của tôi, rồi mẹ nói :

- Ừ rứa thì con nằm nghỉ đi nghe, đừng suy nghĩ nhiều , ba mẹ về hí

- Dạ

Ba mẹ tôi ra về, chỉ còn lại tôi trong căn phòng này, tôi thấy lẻ loi và cô đơn rất nhiều...

Tôi lại nhớ đến Phong !.... Tôi nhớ đến anh vô cùng, giờ này tôi thật sự rất cần có anh bên cạnh.... nhưng bây giờ anh ở đâu, anh biết chuyện gì đã xảy đến với tôi chưa vậy ? Tôi cứ nằm suy nghĩ mãi cho đến khi tôi lại chìm thiếp mơ màng... Trưa lại đến tôi chợt tỉnh.. nghe tiếng mẹ đang nói chuyện với bác sĩ ở bên ngoài :

- Dr. How's my daughter ? Is she alright ??

Tôi nằm ở trong này đang hồi hộp không biết b.s sẽ trả lời như thế nào. Một lát sau Dr. trả lời mẹ :

- Yes, so far she in a good condition, that all I can tell you, I need to check on her and see if there anything wrong or not, then I'll let you know the result when she can go home or she need to stay here and so forth, but maam don't worry too much

- She's my daughter how can you say that ?

Có tiếng ồn vang dội trong phòng của tôi, mẹ tôi và bs vội bước vào trong. Mẹ hỏi :

- Con....con chuyện gì thế

Tôi trả lời mẹ :

- Dạ không gì cả, con chợt tay làm rớt cái remote control thôi...

Mẹ thở nhẹ nhõm, và sau bác sĩ đến cạnh bên tôi, tự giới thiệu :

- I'm Dr.Lee, nice to meeting you Ms. Nguyen

- Yes, nice to meet you , too !

Rồi sau đó Dr. Lee đo tim mạch cho tôi rồi bác sĩ vôi cười :

- You looks much better, everything great, i'm glad, so how you feel now Ms. Nguyen ?

- I'm feeling great,

- Oh okay, that good to hear, so do you feel anything while ím trying to tickle your foot ?

Tôi vẫn không có phản ứng gì, Dr.Lee repeat:

- Do you feel anything at all ??

Tôi không nói gì, chỉ vôi lắc đầu ra dấu hiệu là không có cảm giác gì hết, thấy nét mặt của Dr. Lee thoáng không vui và mẹ của tôi cũng thế. Tôi vôi thờ dài không nói gì, sau đó Dr. Lee vôi xin fếp đi trước

- Alrite, Ms. Nguyen I'll come back to check on you, you need to rest.

Tôi cười rồi bảo :

- I'll will, thanks

Dr. vừa ra khỏi phòng thì tôi thờ dài, mẹ thấy thế nên khuyên,

- Con không gì đâu, đừng buồn và lo lắng quá ,

Tôi vôi bảo mẹ :

- Mẹ.. mẹ bỏ tay rờ vào chân của con thử đi mẹ ,

Mẹ trả lời :

- Chi rửa ?? thôi con nằm xuống nghỉ đi

- Mẹ... mẹ làm như rửa cho con đi mà,

- Ồ.. ờ được

Thế là hết, đời tôi như tan biến từ nay, sao thế.. sao lại như rửa... tại sao chân tôi không còn cảm giác gì hết vậy nè, nước mắt tôi vôi tuôn rơi... mẹ cũng khá đau khổ khi nhìn tôi như thế , tiếng phone reo lên, mẹ trả lời :

- Allô...

- Cháu chào bác, cháu là Ngọc đây , thưa bác, Vi thế nào rồi ?? Vi không gì chứ ?? nó đang nằm phòng mô rửa bác gái

- Ồ con Vi nó nằm phòng 515 đó cháu, cháu gặp nó nghe

- Dạ

- Hello

- Vi... bồ khỏe chứ ?? Mới ra khỏi lớp gặp nhỏ Uyên, nghe nhỏ nói bồ nằm nhà thương tới qua tới giờ làm tui lo quá...thôi nằm nghỉ đi, chiều trước khi đi làm tui ghé thăm

Tôi trả lời:

- Ờ... Vi vẫn thường, bồ nghe được tiếng tui là biết tui không gì mà, số to phước lớn

Nhỏ Ngọc vội cười:

- Bồ thiệt tình đó nghe, rứa mà cũng nói giỡn và cười được nữa

- Ủ... sao lại không, đùa mà, cười được thì hãy nên cười

- Thôi... thôi được rồi, vậy tốt... vậy bồ nghỉ đi, không nên nói chuyện nhiều, rest nhiều nhé... hope u gettin better soon

- Thanks, bye bye

Cúp phone với nhỏ Ngọc xong, tôi chợt vui len lén. Thế là bao nhiêu cú phone lần lược gọi đến hỏi thăm, nhưng chỉ có anh... anh vô tình quá , một cú phone mà không thấy gọi, thật buồn ghê.

Thấy nét buồn trên mặt cũng không mấy yên lòng thì fải... Mẹ đang đứng buồn bã nhìn ra cửa sổ...tôi vẫn không nói gì, mẹ vẫn đứng đấy...tôi vẫn nghĩ suy khá nhiều chuyện đôi lúc lại thêm thiếp nhắm mắt rồi lại tỉnh...Tôi thoáng nghe tiếng mẹ đang nói phone

- Oanh.. ba mô rồi,

- Dạ ! Ba mới đi làm về, đang take shower đó mẹ

- Ohh vậy huh , thế anh Hoàng đâu

- Anh Hoàng đang đứng bên cạnh con nè mẹ ,

Bé Oanh tỏ vẻ quan tâm vội hỏi :

- Mẹ , chị Vi đâu rồi ? chị tỉnh chưa hay còn ngủ ?

- Chị Vi còn ngủ..

Bé Oanh thất vọng trả lời :

- Ohh

Bé Oanh tiếp

- À mẹ ba ra rồi, mẹ nói chuyện với ba nghe,

- Ủ ,

- Anh há , đi làm mới về fải không ?? tí nữa cho 2 đứa ăn cơm xong rồi chở nó lên đây nghe,

- Uh huh ,

Ba vội tiếp :

- À.. em hỏi coi bé Vi cần gì không rồi tí anh đem lên lên luôn,

- Ờ... anh chờ tí

- Vi.. tí nữa ba lên, thế con có cần gì ở nhà không rồi tí nữa ba mang lên cho con

Tôi suy nghĩ hồi lâu, rồi ngượng ngùng trả lời mẹ :

- Dạ , nếu được mẹ nói ba mang cái máy laptop lên cho con nhé

- Laptop gì con, con còn chưa khỏe mà, con cần nghỉ mà

- Con không gì đâu... mẹ đừng lo cho con mà, con tự biết mình

- Ừ thôi vậy cũng được,

Tôi tiếp :

- Cám ơn mẹ nhiều , à mẹ cho con gặp bé Oanh được không ?

- Ờ chờ tí

- Anh..... bé Oanh mô rồi, chị nó muốn gặp

Bé Oanh vui mừng

- Chào sis, how you feelin now ??

- Sis okie, thanks em... À chút nữa em nhớ cầm cái laptop của chị lên đây dùm chị nhé

- Dạ

Chừng một tiếng sau có tiếng gõ cửa lóc.. cóc, mẹ lên tiếng :'

- come in

Bé Oanh ở ngoài vội bước vào trong, đến bên cạnh tôi, bé trao cho tôi con gấu nhỏ thật xin xắn.. " I hope you gettin better "

Tui cười:

- Thax em

Mẹ không thấy ba và Hoang nên vội thăm dò :

- Oanh nè, ba và Hoàng đâu rồi ??

- À ba và anh Hoàng đi kiểm chỗ đậu parking rồi mẹ , ba drop con xuống trước đó

- Thế à,

Tôi hỏi :

- Ủa rằng em biết được chị ở phòng ni, mà lên kiểm hay rứa ??

- Lúc nãy ba có nói cho em biết..

- I see

Bé Oanh lo cho tôi quá, nhỏ hỏi liên miên, tuy có chút mệt, nhưng cũng vui lắm , chợt dung mẹ vội nói :

- Oanh à... chị còn mệt... con đừng hỏi nhiều, để chị rest nhé

- ohhh no , con không gì đâu mẹ, con okie mà

Tôi chợt nhớ đến cái laptop, tôi hỏi :

- Ủa.... em có cầm cái laptop lên cho chị không vậy ?? có không ??

- Ý... ý lúc này vì lật đật quá , nên em quên mất.. thôi có gì tí nữa về nhà rồi em nói ba cầm lên cho chị nhé...

Nghe bé Oanh nói thế , tôi chợt thấy buồn và thất vọng vô cùng

- Chị... em chỉ giống với chị thôi.. làm chị ma khân trương, cần nó rứa nè ?bộ 2 ngày không đọc được email tình yêu của anh Phong à ? hihih

Thấy bé Oanh cười tôi chợt vui lên lên vì giọng cười và tiếng nói thanh thoát của nó

bé Oanh tiếp :

- Chút nữa anh Hoàng xách vô cho chị , anh Hoàng đang giữ

- Ờ... cảm ơn em nhiều

Chị em chúng tôi là thế đấy, gặp nhau lúc nào cũng giống và có những nụ cười như rứa đấy, thấy thế mẹ mỉm cười, 2 ngày qua bây giờ tôi mới thấy được nụ cười của mẹ..

Ba và Hoàng vào đến, Hoàng đến cạnh giường rồi trao cho tôi cái máy labtop , Hoàng nói :

- Chị Vi, máy labtop của chị nè.

Vừa nhìn thấy máy labtop lòng tôi bỗng vui hẳn lên. Anh... anh đã đến cạnh tôi thật đấy rồi, bao nhiêu lá thư anh gửi cho tôi đều ở trong cái máy này.

Ba ngồi xuống ghế cạnh mẹ , ba dò hỏi :

- Em... con thế nào rồi há ?

- Ờ cũng vậy thôi

Nãy giờ tôi mãi mê máy labtop, nghĩ viễn vông nên không chú ý gì đến ba, Hoàng và tất cả. Tiếng cười véo von của bé Oanh vội reo lên

- anh Hoàng sao ướt rứa ? chắc chỗ đậu xe xa lắm phải không há anh ??

Tôi quan tâm hỏi :

- Ba và Hoàng không cầm dù theo ư ? Ướt như rứa coi chừng cảm lạnh đó nhé

- Nah, không gì đâu, don't worry sis

Bây giờ ba bước đến cạnh tôi, ba lên tiếng:

- À Vi... cái phone của con bị hư rồi, hiện tại không dùng được

Tôi chột cau mày, rồi không nói gì, thấy thế mẹ nói :

- Anh... chiều mai hay ngày mốt rảnh , anh tranh thủ ghé qua tiệm phone đó hay gọi lên cho nó biết, hỏi nó coi exchange được không nhé

Mẹ tiếp :

- À Vi.. phone của con còn guarantee không vậy ?

- Dạ còn mẹ

Tôi vẫn ôm cái máy laptop trong lòng, tôi rất muốn vào net để check mail. Nhưng thấy có ba mẹ ở đây, nghĩ không tiện nên đành thôi vậy..

Tôi lại đến ba mẹ và 2 nhóc về nhà, chỉ còn tôi ở lại đây, tôi thấy buồn và lẽ loi thật nhiều, nhưng hôm nay thì lại khác.. Hôm nay tôi đã có anh bên cạnh nên lòng tôi chẳng ngại gì cả. Tôi nhẹ nhàng bấm nút gọi y tá vào trong để giúp tôi cắm dây điện v.v. rồi thế là riêng tôi ở trong phòng 1 mình với cái máy laptop này, thế là connect vào được AOL, tôi mừng lắm khi có màn hình pop up " you've got mail", click vào inbox thì thấy toàn là những lá email của Phong gửi, tôi mừng khôn siết, cái tên cũ kia của anh vẫn giữ " whoever"

Vi em...

Gửi em bao nhiêu lá thư rồi, nhưng vẫn chưa thấy em hồi âm nữa, anh buồn và lo cho em lắm, em à nếu nhận được xin em hãy trả lời cho anh biết, dù chỉ là một câu hello thôi , được không em ?

Vi em

Em khỏe không ?? Ở nhà 2 bác và 2 em vẫn thường chúc há em ?? gọi phone, gửi điện thư cho em bao nhiêu lần rồi, nhưng anh vẫn không thấy em trả lời gì cả. Em làm anh lo lắng quá, anh nghĩ quần hoài, không biết ở bên đó em thế nào ? học hành ra sao ?? Anh mấy lần gọi phone đến nhà, mấy lần gặp bác trai và Oanh bắt phone, nhưng không ai nói gì cả, chỉ nói em không có nhà rồi cúp máy, anh muốn dò hỏi coi chuyện gì nhưng chưa kịp thì máy đã tắt, làm cho anh phật phồng lo sợ nhiều lắm em ạ

Em có biết những ngày qua không nghe được giọng nói của em làm cho anh bồn chồn lo lắng và nhớ thật nhiều không ?, Hằng đêm anh trằn trọc nghĩ về em luôn.. Em thế nào ?? học hành không gì trở ngại chứ ? Anh hy vọng giữa chúng ta không có chuyện gì ngăn cản nữa ? Em ạ ! Anh van em đừng giận với anh kiểu này nhé em..anh sẽ chết mất Vi ạ..

Vi em

Tối qua ba anh thấy anh ủ rũ như thế, nên anh đã ngồi tâm sự với bố, rồi bố khuyên anh sao không lấy vé bay qua bên em coi chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh vẫn không yên tâm bỏ đi như thế, mẹ anh đang trong tình trạng rất nguy hiểm, ở nhà không ai lo, 2 đứa em còn nhỏ thì anh sao nỡ đi được, anh rất muốn qua

đó thăm em lắm , em ạ , nhưng anh không thể đi được bây giờ. Chắc em không phải vì chuyện này mà giận anh chứ em ?? Mong em, hãy thông cảm cho tình trạng hiện thời của anh nhé Vi..

Vi
Bao nhiêu thương , nhớ.. anh gom hết gửi đến em... anh chờ thư hồi âm của em, nhận được thư này, em gọi cho anh nhé, được chứ em ?? Anh chờ...chờ đợi em.. thương em.. nhớ em... và anh yêu em nhiều lắm.

Nhớ thương em ,
Phong

Hai tuần ở nhà thương tôi thấy những ngày đó sao dài vô tận. Được xuất viện về nhà lòng tôi thấy vui vô cùng vì không cần phải đối diện với cái màu trắng lạnh buốt kia. Tôi thật sự rất nhớ nhà và lúc nào cũng trông đến ngày hôm nay. Chân của tôi vẫn thế, vẫn vô dụng, bác sĩ biểu fải trở lại tái khám mỗi ngày và vẫn tiếp tục để được điều trị.

Mỗi ngày như thế, những lúc fải trở lại tái khám , Quang là người luôn ở bên cạnh đưa đón và giúp đỡ tôi thật tận tâm. Chúng tôi đã có một thời rất đẹp, nhiều mộng ước cho sau này, nhưng vì có chút gì đó nên đã phải đường ai nấy đi. Tuy là thế nhưng chúng tôi vẫn giữ được tình bạn này rất lâu bền kể từ ngày hôm ấy. Ở nơi Quang tôi khám phá ra Quang là một người bạn chân thật, cho dù cảm giác ấy đã không còn.. tôi rất mến anh ta trên danh nghĩa một người bạn tốt.

Và cứ thế vào những buổi chiều sau khi đi làm về Quang thường ghé nhà , rồi chở tôi đến công viên hóng gió. Chiều nay anh ta kỳ lạ làm sao, anh ta chở tôi ra một bờ hồ, cho tôi ngắm nhìn hồ nước, những gợn sóng và nước xanh rờn, làm cho tôi thích thú , và hình như tôi quên hẳn những gì trong quá khứ đã xảy ra cho tôi chẳng. Quang thấy tôi không nói gì, anh lên tiếng:

- Vi... cho phép anh mạo muội hỏi em nhé, anh thật sự không hiểu tại sao em lại thờ ơ với Phong như thế, trong khi anh biết được em vẫn còn yêu Phong... đôi lúc anh thật mơ hồ không hiểu tại sao...

Sau khi nghe Quang nói thì tôi nghe thoáng buồn, thấy nhói tim vô cùng, nhưng tôi vẫn cố giữ sự bình tĩnh trả lời :

- Em... em không muốn mình là gánh nặng của anh ta, em thật sự không muốn như thế... Anh ta có bao nhiêu việc fải lo toan. Chuyện gia đình của anh ấy... Đúng em... em vẫn còn yêu Phong, hình bóng của anh ta luôn luôn in mãi trong em, em se cố gắng.. cố gắng quên anh ấy, em tin chắc thời gian là liều thuốc bổ sẽ giúp em mà thôi.

Thờ một hơi dai buồn bã, tôi nói tiếp:

- Anh cũng biết đó, giờ này em không fải là một người con gái hoàn mỹ như những người con gái khác.. em không muốn anh ta đối diện khi nhìn thấy em như thế này, thà rằng thờ ơ với Phong như thế để anh ta hiểu lầm em sao quá thay lòng. Chứ em không đành cho anh ta biết như em hiện giờ thế nào, anh Quang hiểu em nói gì chứ ? Em không muốn suốt đời phải bắt anh lo lắng đến em..

Quang dìu tôi đến thành ghế, anh ta vẫn không nói gì, anh nhìn lên bầu trời xanh gất, rồi châm điếu thuốc , thấy thế tôi hỏi:

- Anh Quang.....anh chưa bỏ hút thuốc ư ?

Thấy tôi buồn, nét mặt tôi khác hẳn, Quang cười nhẹ rồi dùng chân dập tắt điếu thuốc Quang nói :

- Ồ anh xin lỗi em, thật ra anh cũng bỏ rồi, nhưng đôi lúc có nhiều tâm sự và áp lực quá, thành ra anh fải dùng những điếu thuốc bầu bạn cùng anh đó thôi

- Tâm sự ?? Chuyên chi rửa anh ?

- Anh..... ờ mà không có gì cả

Bỗng anh bỏ dỡ câu nói làm cho tôi quá đa nghi, vì từ xưa tới giờ Quang chưa bao giờ nói chuyện úp mở với tôi như thế , tôi hỏi tiếp:

- Anh Quang nói cho em biết đi, không lẽ anh biết chuyện gì của em.. nên anh ngại không cho em biết ư ?

Anh chột lớn tiếng:

- Không.....không có gì cả... em đừng hỏi anh.

-

Tự nhiên những giọt nước mắt của tôi lại tuôn rơi. Tôi không hiểu tại sao lại như thế. Quang thấy vậy, anh quỳnh lên rồi lấy tay nhẹ nhàng lau giọt nước mắt đang tuôn rơi của tôi.

- Anh.....anh xin lỗi em.. anh không nên lớn tiếng như thế

Ngay lúc đó tôi thấy một hình bóng ở đằng xa đang tiếng thẳng về phía chúng tôi, hình bóng ấy càng bước đến gần phía chúng tôi hơn, một lúc sau tôi nhận ra là ai, tim tôi đập mạnh, không còn giữ được trạng thái bình tĩnh nữa, tôi nghĩ thầm " Chắc Phong cũng thấy những gì mới xảy ra rồi chứ " nghĩ vậy nên tôi thấy quỳnh lên, bối rối vô cùng. Tôi liền nói nhỏ với Quang

- Anh Quang nè.....anh còn nhớ đã hứa với em những gì rồi đó nghe. Anh ráng giúp em lần này nhé..

- Ờ...ờ cũng được

Tôi thấy nhẹ nhõm khi nghe Quang trả lời và đã nhận lời giúp tôi. Phong bước đến gần chúng tôi hơn, ánh mắt của Phong nhìn tôi tha thiết. Còn tôi thì cố lẩn tránh ánh mắt ấy của anh.

- Chào Phong. Sao anh biết chúng tôi ở đây mà kiếm hay vậy ?

- À hồi nãy ghé nhà , nghe bé Oanh nói vào những buổi chiều 2 người thường ra đây hóng gió, nên chạy ra đây kiếm,may ra gặp được 2 người

Nghe Phong nói có ghé qua nhà và đã nói chuyện với bé Oanh rồi. Tôi bồn chồn lo lắng, không biết Oanh có nói chuyện gì cho Phong biết hay không, thấy tôi im lặng, nên Quang vội tham dò :

- Vi... em không gì chứ ?

Tôi cười nói giọng nhỏ nhẹ :

- À.. em không gì đâu anh..

Phong nhìn tôi có chút lạ lẫm:

- Chào em...

Tôi vẫn giữ thái độ rất thân nhiên trả lời anh :

- Dạ chào anh ,

Anh hỏi tiếp :

- Đạo nay em gầy hơn xưa nhiều đó Vi à.

Tôi đáp :

- Anh cũng vậy

Chúng tôi 3 người chuyện trò bấy lâu, thế là Quang như cố lẩn tránh và tạo cho chúng tôi khoảng trống riêng, Quang xin phép đi trước, và Quang nói :

- Vì nè... anh quên mất.. bây giờ anh có chút việc phải đi trước, thôi tiện có Phong ở đây chút nữa Phong đưa em về được chứ ?

Tôi chưa kịp nói gì, Quang đã quay qua Phong anh ta nói:

- Phong nè làm phiền cậu chút nữa đưa Vi về giúp tôi được chứ ?

Phong cười, nét mặt của anh vui hẳn lên :

- Được mà ,Quang hãy yên tâm.

Quang đã bỏ đi, Phong ngồi cạnh tôi, làm cho tôi có cảm giác buâng khuâng làm sao , chúng tôi ngồi chuyện trò, và trời như bắt đầu chuyển mưa thì phải. Phong cười nhẹ, anh khẽ bảo:

- Thôi... chúng ta về thôi, trời sắp đổ mưa rồi đó em

Ngồi trong xe, tôi không nói một lời nào cả, lâu lâu tôi thấy anh mỉm cười. Tôi thật không hiểu anh đang nghĩ gì mà vui thế. Anh nhẹ nhàng mở cánh cửa rồi tôi bước lên tầng nà'c thang, bây giờ tôi thấy ngỡ ngàng khi nhìn thấy rất nhiều xe đậu trước sân nhà.. anh bấm cửa, thì gặp được ánh mắt mẹ , mẹ thấy 2 đứa chúng tôi như thế, mẹ không có chút ngỡ ngàng gì cả , làm cho tôi thấy mơ hồ nhiều hơn, và càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cánh cửa được mở tung để anh đưa tôi vào trong, một nhóm người rất đông, trong đó có nhóm ngũ long công chúa ào tới, mọi người đều nói :

- Surprise happy birthday

Nhìn xung quanh, tôi thấy Quang từ trong bước đến gần, ánh mắt của anh nhìn tôi khác lạ, tôi thật không hiểu gì, và chuyện gì đây ?? Tôi nghĩ thầm

" Anh Quang cũng có mặt ở đây nữa sao ?, chuyện gì thế ? bộ mọi người đã chuẩn bị hết mọi thứ rồi ư ? Thấy tôi ngồi yên không nói gì.. Phong cười rồi anh quan tâm dò hỏi :

- Vì.. em không gì chứ ?

Bao nhiêu ánh mắt thương yêu đang hướng về phía chúng tôi, làm cho tôi không thể tưởng tượng được những gì đang xảy ra trước mắt, tôi thật xúc động khi biết được mọi người ai nấy đều tốt , quan tâm và lo lắng rất tận tình cho tôi như thế. Bé Oanh bước đến gần tôi hơn, bé lấy tay choàng qua cổ của tôi bé cười rồi nói :

- Chị ơi... Oanh chúc chị ngày sinh nhật hạnh phúc và đáng nhớ nhất nhé chị

Tôi cười , thế là nhỏ Ngọc, và nhỏ Uyên đem bánh birthday ra mọi người đứng xung quanh, bao nhiêu ánh mắt đang nhìn tôi, làm tôi thật cảm động khiến tôi rung rung muốn khóc... Mọi người đang hát bài sinh nhật cho tôi và thấy bé Oanh nũng nịu rất dễ thương ,

- Chị ơi make a wishes đi , em chờ ăn bánh birthday đó

Nhỏ Uyên cúi nhẹ lên trán của bé Oanh, nhỏ nói :

- Nè bé Oanh hư quá đấy nhé.. chờ tí đi mà, để chị của em thinks một chút đi coi chị ấy sẽ make a wishes gì chứ... hihi

Tôi cười , rồi Phong ngồi xuống cạnh tôi anh nhỏ nhẹ bảo :

- Em.. cầu nguyện đi em...

- Dạ được

Tôi nhắm mắt cầu nguyện, tôi nguyện rằng :

- Cảm ơn Chúa thật nhiều đã cho con một ngày thật nhiều hạnh phúc, có anh ở cạnh con thế này.. Xin cho con hưởng trọn những gì con đang có trong ngày hôm nay nhé...

Tiếng vỗ tay lan tràn như những tiếng pháo , thật ồn ào náo nhiệt.. mọi người cùng nhau hát rồi chuyện trò... tôi nay nhiều chuyện bất ngờ xảy đến như thế tôi thật quá xúc động, nước mắt của tôi lại tuôn rơi, tôi không hiểu tại sao không thể lẫn tránh được, bé Oanh đã nhìn thấy rồi bé vội hỏi :

- Chị Vi... răng chị khóc rứa ??

Tôi vuốt nhẹ lên mái tóc bé Oanh, tôi trả lời :

- Ờ.. ờ không chỉ cả em.. tại chị vui quá đó mà

Bấy giờ Phong nắm tay tôi, tôi vội rút tay về, nhưng tay anh vẫn nắm cứng lấy tay tôi. Vậy là bàn tay bé nhỏ của tôi vẫn ở trọn trong tay anh, anh đã bên cạnh tôi rồi, bàn tay này, đúng tôi đã chờ bàn tay này, cái cảm giác này lâu lắm rồi, tôi thật không ngờ anh đã trở về bên tôi , nhờ có anh bên cạnh nên tôi mới mạnh dạn nói lên lời cảm ơn cùng tất cả các bạn đang có mặt ở đây. Nhỏ Uyên và Ngọc fụ tôi bung bánh đưa từng người, riêng anh.. anh vẫn ngồi đấy bên cạnh tôi, và thế tôi nũng nịu trách anh :

- ANh này kì ghê nha.. chắc anh plan mọi thứ cho em fải không ?? Anh thật tài đó nhé, anh cùng với anh Quang đóng một màn kịch rất hay.. hmm

Quang kịp nghe thấy Quang chỉ cười :

- Xin lỗi em mà Vi... tại Phong và nhóm ngũ long công chúa của em đó hihi

Nhỏ Ngọc lại giỡ trò gì nữa, nhỏ vội cười và nói :

Teng... teng... teng..... - giờ phút quan trọng xin quý vị pay attention nhé...

Thế là mọi người ngưng những sinh hoạt, Phong từ trong bếp đi đến phía tôi, anh ôm một bó hồng rực rỡ, anh nghiêm nghị nói :

- Tặng em... chúc em ngày sinh nhật hạnh phúc nhất.. đáng nhớ nhất, chúc em lúc nào cũng dễ thương và dễ mến nhất trong lòng mọi người

Anh kề sát tôi anh nói tiếp:

- Anh yêu em.. Vi....

Nhỏ Ngọc lại lên tiếng :

- Ahem... a hem... mọi người đang đứng đây đông đủ đó nhé, Anh Phong mới nói gì với bồ vậy Vi ?? cầu hôn à ??

Câu hỏi của nhỏ Ngọc làm tôi thẹn đỏ mặt. Tôi hơi cúi đầu , chợt Phong đưa tay bứt những đóa hoa hồng, anh từ từ hái xuống những túp hoa.

Từng xác hoa hồng rơi xuống đất theo miệng anh nói :

-Anh yêu em..mãi yêu em, anh yêu em..mãi yêu em..

Rồi cũng hai câu đó anh cứ tiếp tục cho đến khi chỉ còn nụ hoa cuối cùng...Khi anh bẽ túp cuối cùng, thì trong đó có một vật làm mắt tôi hoa lên.

Tôi ngỡ ngàng hơn ai cả vì tôi đang đứng đối diện anh, và đối diện với nó..

Phong nâng chiếc nhẫn kim cương lên , rồi nắm lấy tay tôi , giọng anh có chút run rẩy :

-Vi..Chiếc nhẫn này, anh đã mua từ lúc trở về bên kia...Một lần anh đi dạo một mình, chợt nhớ đến em tha thiết , và ngay lúc đó, trước mắt anh là một tương lai rực rỡ đó là bên cạnh em, lo lắng và chăm sóc cho em..Anh đã quyết định sẽ không bao giờ sai ý...vì trong lòng anh đã có em vĩnh viễn..Anh sẽ vì em mà sống trọn kiếp người, và anh hy vọng , em cũng vì anh mà đừng từ chối một tấm lòng thành này...

Rồi không đợi tôi đồng ý hay không, anh quay lại nhìn ba mẹ tôi, giọng đầy thành kính :

-Con mạo mui trước khi hỏi ý hai bác..Mong hai bác hiểu lòng con mà chấp nhận con nhé..Con hứa sẽ một dạ một lòng lo lắng cho Vi cho dù trong mọi tình cảnh nào..

Mắt Mẹ ngập nước mắt , tôi thấy mẹ run run không nói nên lời.

Ba tôi tháo đôi kính xuống gạt đầu :

-Bác không hề cấm ngăn con Vi điều chi hết..Chỉ mong cháu lo lắng hộ con nhỏ cho hai bác là bác mừng và an tâm lắm rồi..

Tôi thoáng rơi hai giòng lệ vui mừng , thế là Phong quay lại nhìn tôi, anh nói :

-Vi..Em có nghe không ? Bác đã đồng ý rồi..Từ nay anh sẽ không làm cho em buồn và rơi lệ nữa..

Bàn tay ấm áp của anh đang lau giòng lệ hạnh phúc trên má tôi làm tôi muốn oà khóc lên trong lòng ngực ấm áp của anh...Nhưng ánh mắt của mọi người làm tôi mắc cỡ vô cùng, tôi chỉ khẽ gạt đầu , rồi cả đám người cùng nhau vỗ tay hoan hô.

Nhìn qua Quang, tôi thấy anh khẽ gạt đầu thầm chúc tôi hạnh phúc. Tôi bỗng dưng lo lắng cho anh...Không biết sau ánh mắt chúc tụng đó, Quang có buồn tôi không ? Nhưng tôi đã không còn cảm giác rung động đó nữa, giữa tôi và anh, chỉ còn là kỷ niệm và cảm giác một đôi bạn mà thôi...

Phong dìu tôi ra ngoài sau phía sân nhà , anh đỡ tôi ngồi xuống bậc thềm rồi anh cũng ngồi xuống cạnh tôi..

Mắt anh nhìn tôi đắm đuối làm tôi không dám nhìn thẳng đôi mắt ấy.

Nắm chặt tay tôi anh nói :

-Vi...Em, em đang suy nghĩ gì đó ?

Tôi chợt nghĩ ra một điều, tôi vụt lấy tay lại.

Phong ngạc nhiên, Đôi hàng chân mày anh nhíu lại gần nhau hơn trông anh có chút lo sợ. Tôi vờ nhìn xa xăm nói :

-Tại sao ? Tại sao anh trở lại ngay lúc này..trong khi lòng em..

Phong chợt quỳ ngay trước mặt tôi, làm tôi quýnh lên , Nhưng tôi lấy lại bình tĩnh , Phong hồi hã nói :

-Vi, em nói gì ? Lòng em sao hờ Vi ?

Tôi quay qua phía khác, nhìn lên ánh trăng vàng :

-Anh thấy đó..Anh Quang và em...

Phong lấp bắp :

-Không ! Không có đâu , em và Quang không thể nào..

-Sao lại không thể ? Trong lúc anh không ở đây, Quang lo lắng cho em mọi mặt..Sao em nỡ làm anh buồn..

Phong run rẩy nói :

-Vi, em biết lý do anh không ở bên em..Bên hiếu, bên tình, anh cũng đau đớn lắm em biết không ? Nhưng em là một cô gái thông minh, em hiền hậu lẽ nào em lại đem lòng yêu một người vì tình mà quên hiếu hay sao Vi ?

Tôi làm sao không yêu Phong..Anh là một người có tình, có nghĩa, có nhân, có hiếu thì làm sao tôi lại trách anh..Khuôn mặt anh lúc này thật khó coi, anh lo lắng đến tột độ như sợ mất đi tôi. Tôi cắn môi nói :

-Nhưng em sẽ là gánh nặng cho anh..Em không cam tâm vầy vò anh trong lúc này..Anh còn lo lắng cho mẹ, phải quan tâm đến em..em..thấy khó chịu lắm Phong..

-Vi...Làm một đôi bạn đời, có phước họa cùng nhau, em lo lắng cho anh như thế, thì làm sao anh lại bỏ mặc em cho đành..

Tôi muốn cười lên vì hạnh phúc, nhưng mặt ngoài vẫn gượng gạo :

-Nhưng anh Quang cũng có thể lo lắng cho em..

-Nhưng lòng em không có Quang, thì làm sao mà em hạnh phúc ? Em đừng bao giờ vì anh không bên cạnh trong lúc em rất cần anh mà làm như thế nhé Lan..Anh không bao giờ hết quan tâm cho em đâu..Biết em bị tai nạn, anh không ngày nào yên ổn cả, vừa lo cho mẹ, lại lo cho em..Anh...

Tôi chợt đưa tay lên bịt miệng anh, không muốn nghe những lời quan tâm quá đau lòng đó. Tôi vội ngước đầu trên vai anh thì thầm :

-Xin lỗi anh Phong..Em chỉ nói đùa , mong anh đừng trách em..Em biết rõ lòng anh với em mà Phong..Nếu anh là kẻ vì tình mà quên đi mẹ, thì em sẽ không chấp nhận anh đâu..Em yêu anh vì tấm lòng chung thủy, có nghĩa có tình..Và hy vọng anh sẽ chiều cố em cho đến hết cuộc đời này..Em sẽ là gánh nặng cho anh..Nhưng sẽ cùng anh chia sẻ ngọt bùi cay đắng của tương lai hai người..Em thề với Chúa sẽ trọn đời chung thủy với anh..dù đời có chông gai ra sau, em vẫn sẽ mãi là của anh..Mãi là một cô bé Vi, mà tình cờ anh tìm thấy..

Phong ôm chặt vai tôi , giọng anh như muốn khóc :

-Cô bé này cứ mãi làm anh đau tim..Mà không hiểu sau anh lại yêu em như thế...Anh yêu em...Vi..

Tôi thì thào lời nói tận tâm hồn :

-Và em cũng mãi yêu anh..Yêu anh từ lúc nào..em cũng không biết..nhưng chỉ biết là, yêu anh không có ngày tận..

Bầu trời đầy sao sáng, như mỉm cười với chúng tôi..Chuyện tình cờ của tôi như thế đó...Từ ngay lúc đầu, đã tình cờ..và tương lai, cũng là tình cờ...Những cái tình cờ đáng yêu nhất của chúng tôi..Bên anh, tôi thấy một tương lai đầy hứa hẹn..